

Loro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 636

DE ZAAK VAN HAYFIELD MANSIONS

20 CENT

James Fowler lag met een schotwond in de borst, die blijkbaar 't hart getroffen had.

NIEUWE SERIE.

DE ZAAK VAN HAYFIELD MANSIONS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Raffles vischt achter het net.

Een groote limousine hield stil voor het groote gebouw in Oxford Street waarin de Windsor Club gevestigd is, omstreeks tien uur in den avond.

Er stegen twee heeren uit, met de grootste elegance gekleed, en blijkbaar behoorend tot de groote wereld, die aanstonds binnentraden, en met de lift naar de eerste verdieping gingen, terwijl de auto weer wegreed.

Zij gaven hun overgoed af in de groote vestibule aan een toeschietenden bediende, en traden toen de groote conversatiezaal van de club binnen.

Er bevonden zich slechts weinig leden, die maar even opkeken van hun lectuur, naar de pas binengetreden, in wie zij Lord Aberdeen en zijn secretaris Brand herkenden, en verdiepten zich toen weder in hun lectuur. Zij meenden als flegmatische Engelschen op die wijze voldoende eer te hebben bewezen aan hun vice-president.

Raffles 636.

De twee heeren keken eens door de ruime zaal, met haar zware, ouderwetsche meubels, haar geweldig groote leestafel, beladen met dagbladen uit alle landen ter wereld, haar monumentale haardstede, waarboven het levensgroot schilderij hing van den stichter der club, Lord Knollys, en toen elkander eens aan.

„Ik kan niet zeggen dat het er aanlokkelijk is!” zeide Charles Brand op zachten toon tot den ouderen heer, die met hem was binnengetreden.

„Waarde Brand, ik vertoefde al zoo lief op een kerkhof,” getuigde Lord Aberdeen even zacht. „Lieve hemel, ik vraag mij af, hoe ik mij nog ooit zal kunnen voegen in deze zeer nette, zeer rijke, uiterst fatsoenlijke, maar doodelijk saaie samenleving! Zie nu dien man daar aan het einde van de tafel, die de Times zit te lezen, alsof het niet het beroemde Cityblad was, maar de Heilige Schrift! Ik ken hem

tien jaren ongeveer, en tien jaren geleden zat hij daar juist zoo, en las de Times. Andere bladen bestaan er niet voor hem, en zullen er ook nooit bestaan. Als, wat de hemel verhoede, de Times mocht ophouden te verschijnen, dan zal men dien man een week daarna ten grave moeten dragen, want hij zal niet weten wat het leven nog verder voor doel kan hebben."

"Het is de voorzitter van je club!" fluisterde Brand verschrikt.

"Is hij? Ik wil het graag gelooven, maar ik zou het niet geweten hebben! Ik was het waarlijk vergeten. Toet-Ank-Hamen is een jeugdige spring in 't veld, vergeleken bij die beschimmelde mummie. En al de overigen zijn ook juist zoo, zij zitten zooals zij vier maanden geleden zaten, toen wij hen verlaten hebben, om den strijd met het Kwade Oog weder op te nemen, en men krijgt den indruk, dat zij alleen nog maar zullen opstaan, om regelrecht hun doodkist binnen te stappen. Het is verschrikkelijk, om er zich in te verdiepen. Terwijl wij samen den dood trotseerden onder allerlei gedaanten, de verwonderlijkste avonturen beleefden, zoo vreemd als niemand ze durft droomen, hebben zij hier hun sportbladen verslonden, hun whisky-soda's gedronken, en hun dure sigaren gerookt. Eekhoorns in hun tredmolentje hebben meer afleiding. Neen Brand, hier kan ik onmogelijk lang zijn! Willen wij een partijtje maken?"

"Kaarten?" riep Brand verschrikt uit.

"Neen, liever biljarten! Laten wij zien of er een tafel vrij is."

De beide vrienden schreden langzaam door het groote vertrek, waar iedere pas verdoofd werd door het vingerdikke smyrnatapijt, en gingen door de breede, thans nog openstaande deuren, de biljartzaal binnen, waar het zachte tikken der ivoeren ballen hen tegemoet klonk.

Hier waren een zestal heeren aan het biljarten, en zij knikten den vice-president en diens secretaris even afgemeten toe als de clubleden in de conversatiezaal, alsof zij ze nog dienzelfden dag gezien hadden, ofschoon beiden gedurende vier maanden geen voet in het clubgebouw hadden gezet, hetgeen ook moeilijk zou zijn geweest, want in dien tijd leverde hun vice-president, ofschoon onder een geheel anderen naam en volkomen onkenbaar, als John Raffles strijd met de verschrikkelijkste Bende welke de geschiedenis van de misdaad ooit heeft gekend.

Een bediende kwam al toelopen om het

smalle kastje te ontsluiten, waarin de keu's van de beide geziene en invloedrijke clubleden bewaard waren.

De ivoeren ballen werden op het biljart gelegd, en Raffles en Brand begonnen te spelen. Maar Brand bemerkte al spoedig, dat Raffles niet hoofdzakelijk aan het edele spel van ivoor en groen laken dacht.

En dat was zeker niet uitsluitend toe te schrijven aan zijn lange onthouding van dit spel.

Hij sprak slechts nu en dan, en tot tweemaal toe moest Brand er hem na een korte serie attent op maken, dat hij gemist had, en dat het de beurt was van zijn tegenstander. Even zooveel malen miste Raffles een zeer gemakkelijke stoot, tot groote verbazing van Brand, en zonder dat hij 't zelf scheen te bemerken.

Toen zij bijna een half uur gespeeld hadden, en Brand zestig punten voor stond, wat hem nog nooit van zijn leven was geschied, vroeg Raffles op zachten toon, terwijl hij zijn keu krijtte:

"Hoeveel zou het ongeveer waard zijn, denk je?"

"Lieve hemel — wat, Edward?" vroeg Brand verbaasd terug.

"Dat is waar, ik kan niet vergen dat je een gedachtenlezer bent!" zeide Raffles glimlachend. „Ik spreek over de zaak waarover wij het vanmorgen reeds hadden! ik heb het over het paarlsnoer van Gravin de Saint Albans."

Brand, die juist een prachtige carambole dacht te maken, liet met een diepe zucht dat voornemen varen, keek Raffles strak aan, richtte zich op en zeide hoofdschuddend:

"Dus je denkt er nog altijd aan?"

"Waarde Brand — aan ijdele gedachten heb ik me nooit bezondigd. Als ik aan zulke dingen denk, dan doe ik het met een bepaald doel. Onvruchtbare overpeinzingen zijn me altijd een gruwel geweest. Dus nogmaals — op hoeveel schat jij de waarde van het driedubbel paarlsnoer, dat wij drie dagen geleden, bijna aanstonds na onze terugkomst van mijn schatteneiland, om den niet zeer fraaien hals van Gravin de Saint Albans hebben zien glanzen?"

"Het valt moeilijk te zeggen!" antwoordde Brand onwillig. „Maar toch zeker op zijn minst zestig duizend pond sterling!"

"Iets dergelijks had ik ook geraamd!" hernam Raffles kalm. „En bedenk nu eens wat dat zeggen wil! Een vermogen van zestig duizend pond sterling, dat wil zeggen een jaarlijksche rente van zes en dertig honderd pond,

meer dan genoeg dus, om er een uitstekend leven van te leiden, en ruimschoots voldoende voor twaalf arme gezinnen om den tanigen hals van een schatrijke vrouw, die het ding misschien drie maal per jaar draagt, en het voor de rest van den tijd zorgvuldig opsluit in haar brandkast. Hoe denk je daarover?"

„Wel, ik denk dat het sedert de schepping zoo is gegaan,” antwoordde Brand schouderophalend.

„Nu, dan is het sedert de schepping verkeerd gegaan!” hernam Raffles, „begrijp mij wel — ik heb er volstrekt niets tegen dat een mooie vrouw de blankheid van haar hals excentueert met behulp van een sieraad. Er moet echter een zekere grens zijn, en voorts ben en blijf ik van oordeel, dat niemand het recht heeft op een te veel, wanneer er nog maar één mensch ter wereld bestaat die een te weinig heeft. Wat zeide de bladen ook weer? Wanneer heeft mijnheer de graaf zoo diep in zijn brandkast gegrepen, om aan het verlangen van mevrouw de gravin te voldoen?"

„Omstreeks anderhalve maand geleden!"

„Hij is dus wel heel rijk?"

„Machtig! Maar men zegt op de beurs, waar ik gisteren toevallig was, om jouw zaken te behartigen, dat graaf de Saint Albans een zeer gelukkigen zet had gedaan met speculeeren!"

„Al fraaiër en fraaiër! Het geld voor dat collier is dus niet eens verdiend wat ook bijna onmogelijk zou zijn, als wij aan het woord „verdiene" de gangbare beteekenis hechten, maar het is door speculatie verkregen! Dat wil zeggen door louter toeval. En de speculatie die hem op den top van den berg bracht, moet noodzakelijkerwijze een ander in den afgrond hebben geslingerd! De windmolen draait steeds door, en dezelfde wiek dien de een opzwaaid tot in de sterren, drukt den ander neer in de modder! Kijk mij niet zoo bewonderend aan, want het beeld is gestolen, je kunt het vinden in het tweede bedrijf van Cyrano de Bergerac, in diens gesprek met de Guiche."

„Alles zeer mooi, Edward! Waar draait het op uit?"

„Wel, ik hoop dat het zal uitdraaien op ontvreemding!" antwoordde Raffles, die klaar was met zijn krijtje. „Het lijkt mij nogal gemakkelijk, dat halssnoer te onteigenen."

„Maar het zal onmogelijk zijn om het van de hand te doen, Edward! Het zou zeker lastig zijn, het spoedig te doen. Maar ik kan wachten. Er is volstrekt geen haast mee. Ge-

lukkig heb je gisteren weer heel wat geld voor mij vlot gemaakt, dat ik nuttig zal kunnen aanwenden en dat collier kan desnoods een paar jaren in mijn brandkast rusten. Ik zou bijna zeggen dat het daardoor nog rijper zal worden. En er zijn op den Balkan nog altijd wel bankiers genoeg en ook juweliers met een ruim geweten, die mij gaarne de paarlen zullen afkopen, wellicht niet in hun oorspronkelijken staat, maar dan toch wel in kleine partijen. De waarde zal er natuurlijk eenigszins door dalen, maar het zal niettemin zeer de moeite waard zijn, dat halssieraad in mijn bezit te brengen! En ik ben voornemens, zoo spoedig mogelijk een kleine voorstudie te maken. Ik moet aan het werk gaan, Brand. Dit leven zou mij anders spoedig tegenstaan, met zijn reeks van theaterbezoeken, visite's, dansings, mondaine tentoonstellingen, wedrennen en fancy fairs!"

„Een ander zou er prijs op stellen, dat er zoo naar zijn terugkeer verlangd werd, en dat men hem aanstonds weder met vreugde inhaalt!" zeide Brand spijtig. „Ik had gehoopt en verwacht, Edward, dat onze opwindende avonturen daarginds in Amerika en in den Indischen Oceaan je voorloopig tot rust zouden hebben gebracht maar ik zie nu dat ik mij bedrogen heb."

„Maar mijn waarde, je had veel eerder aldus moeten redeneeren: Londen is ongetwijfeld een drukke stad, waar heel wat omgaat, maar men heeft er nu eenmaal geen ontmoeting met zeeroovers, met Afrikaansche koninginnen, met tijgers, leeuwen en brilslangen! Het mag veiliger zijn, maar het is vervelender! Er blijft slechts een middel over om zich een weinig opwindung te verschaffen, en dat is de beoefening van mijn beroep, die mij overigens de gelegenheid biedt, rechtvaardigheid te betrachten waar onrecht is geschied, een weinig zon te brengen waar duisternis heerschte en het allernoodzakelijkste, waar de bitterste armoede bestond. En wat kon mij een betere gelegenheid aanbieden, om mijn in ledigheid verstompte geestvermogens weer wat op te scherpen dan de aankoop van dat wonderlijke paarlencollier, hetwelk tot zelf in buitenlandsche bladen beschreven is?"

„In ledigheid doorgebracht?" herhaalde Brand, en hij sprak onwillekeurig zoo hard, dat Raffles hem een waarschuwend blik moest toewerpen uit vrees dat de andere biljarters hem mochten hooren. „Jij hebt vreemde opvattingen van lediggang!"

„O, het was zeker druk en levendig ge-

noeg!" hernam Raffles glimlachend. „Men had er alleen maar geen hersens bij noodig! Het was handen- geen hoofdwerk! Ik geloof dat jij aan stoot was!"

En het spel ging verder.

Brand dacht er zelfs niet aan, nog een enkele tegenwerping te maken. Hij kende Raffles genoeg om niet te weten dat diens plannen reeds vast stonden. Zij waren nog geen vier dagen te Londen teruggekeerd, van een reis vol van de meest onverwachte ontmoetingen, en reeds was Raffles aangetrokken door dat wonderschoone paarlensnoer, dat thans in het bezit was van Gravin de Saint Albans, die toch reeds beroemd was om haar verzameling kostbaarheden.

Waarom hij juist dat snoer wilde hebben, Brand begreep het niet goed, of het moest zijn, dat de Gentleman-Inbreker het betrekkelijk gemakkelijk achtte, zich in het bezit te stellen van dat kostbare sieraad. De jongeman had nog geen flauw idee hoe Raffles zich het voorstelde, maar hij was er nu wel zeker van, dat diens verstrooidheid tijdens het biljartspel eenvoudig hieraan moest worden toegeschreven, dat Raffles peinsde over de beste middelen, het collier in zijn bezit te brengen.

Zij speelden zwiigend verder.

De andere heeren waren zoover van hen verwijderd, dat die onmogelijk een woord hadden kunnen verstaan van wat zij spraken.

En Brand begreep, dat Raffles eensklaps iedere gedachte aan het collier van zich had afgeschud, want hij begon verwonderlijk goed te spelen, haalde zijn zestig punten achterstand in drie beurten in, en klopte Brand met een voorsprong van honderd veertien punten op de vijf honderd.

De jongeman zou zich echter danig vergissen, wanneer hij een oogenblik gemeend mocht hebben, dat Raffles zich voorgoed de gedachte aan het drie-dubbel halssnoer uit het hoofd had gezet.

Wat er den volgenden morgen aan de ontbijttafel geschiedde, was ruimschoots vol-

doende om hem, indien hij die meening had gehuldigd, tot andere gedachten te brengen.

Hij zat nog alleen aan de ontbijttafel in de kleine eetzaal van het huis, hetwelk Raffles zich niet lang geleden in de Cromwell Street had gekocht, toen hij een opschriftje onder de oogen kreeg dat hem een luiden kreet, deels van verbazing, deels van schrik, en voor een klein gedeelte ook van blijdschap ontlokte. Hij had het bericht juist uitgelezen, toen de deur openging, en Raffles binnentrad, nog in zijn kamerjasje gekleed.

„Ik meende je hiernaast een schreeuw te hooren geven, Brand, en kom eens zien, wat de oorzaak kan zijn van die uitbundigheid. Zijn mijn rubberaandeelen plotseling gestegen?"

„Je rubber staat uitstekend! Maak je maar niet ongerust! Er is iets heel anders gestegen, de temperatuur van het bloed van Gravin de Saint Albans denk ik! Het paarlen halssnoer is gisteren gestolen!"

„Dat noem ik brutaal!" riep Raffles uit. „Men is mij dus voor geweest! Inbraak?"

„Nee, niet geheel en al, opensluiting!"

„Iemand van de bedienden?"

„Naar alle waarschijnlijkheid!"

„Er is dus ernstige verdenking?"

„Een verdenking die bijna een zekerheid is. Zij vermoeden dat James Fowler het gedaan heeft, de huisknecht, die twee maanden geleden in dienst is gekomen."

„Dus het paarlsnoer is al ontdekt?" riep Raffles opgewonden uit.

„O neen, dat volstrekt niet. Wat dat betreft mist men ieder spoor!"

„Wat is dat nu! En ze meenen de dader al gevonden te hebben! Bekent hij dan niet?"

„Dat zou hem zeer moeilijk vallen, Edward!"

„Waarom?"

„Omdat hij gisteravond, toen men hem wilde arresteren, vermoord in zijn kamer werd gevonden met een schotwond in het hart!"

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Verwickelingen.

Raffles deed een paar stappen op Brand toe, nam hem langzaam het blad af, en las het bericht. Ten tweede male las hij het nog eens, en toen pas ging hij zitten, en wreef zich met twee vingers van de rechterhand over den slaap, een beweging die hij steeds maakte, als hij ingespannen ergens over nadacht.

Brand keek hem onderzoekend aan, en zeide eindelijk:

„Nu, wat zeg je er van? Je geeft de zaak nu toch zeker op?”

„Volstrekt niet! Maar wat ken je me toch nog slecht, als je dat maar een oogenblik kunt gelooven. Ik zou het opgeven, alleen omdat er een schakel te meer in den keten is gekomen? Ik denk er geen oogenblik aan! Het zal alleen wat moeilijker zijn, maar dat maakt de zaak des te aantrekkelijk. Dit zegt nog niet alles. Die geheele aangelegenheid ademt een sfeer van geheimzinnigheid, en je weet hoe ik altijd als een oude hofjesjuffrouw verzot ben geweest op geheimzinnigheid en romantiek, die zoo dikwijls samen gaan!”

„Het zal wel aan mij liggen, maar ik kan met den besten wil van de wereld het geheimzinnige van de zaak niet inzien!” hernam Brand, terwijl hij zich van het geroosterde brood bediende, dat op een zilveren dragertje voor hem stond. „De zaak lijkt mij zoo helder als glas. Die Fowler heeft het collier gestolen, hij is naar zijn huis gevlucht, hij heeft berouw gekregen, en zich een kogel door het lichaam geschoten. . . .”

„Na van te voren het collier te hebben ingeslikt!” voltooide Raffles spottend den zin.

„Dat is kinderachtig! Hij kan dat collier van te voren wel aan een ander in bewaring hebben gegeven!”

„Juist! Eerst de in bewaring-geving. Vervolgens het berouw! Het is menschelijk zeer logisch gedacht, dat moet ik zeggen! En met dat revolvershot heeft hij alles weer goedge maakt! Komaan, Brand, tracht mij niet zulke onzinnige dingen wijs te maken! Je hebt trouwens zelf zooeven het woord „vermoord” genoemd! En dat lijkt mij ook wel zoo waar-

schijnlijk! Iemand die zelfmoord pleegt met behulp van een revolver schiet zich in negentig van de honderd gevallen door het hoofd. Want dat is zekerder! Vindt je het niet veel eer aannemelijk, dat er iemand bij hem is gekomen, die het collier wilde hebben, hem heeft neergeschoten, en er met het halssnoer van door is gegaan?”

„Dat zou ook zeker een eenvoudiger oplossing zijn! Maar de vraag is maar — wie heeft kunnen weten dat Fowler het collier had?”

„Wel, vriend Brand, met die vraag breng je jezelf immers al middenin de geheimzinnigheid? En ik heb ze mij zelf ook onmiddellijk gesteld! Want het staat wel vast, dat Fowler geen medeplichtigen heeft gehad. En toch moet er iemand zijn geweest, die op de hoogte was van den roof! Was het iemand van het bediendenpersoneel? Dat klinkt het waarschijnlijkst, maar dan moet degen die het deed, over bijzonder sterke zenuwen beschikken, want het personeel is compleet, op Fowler na, en dus zou de moordenaar zich na zijn daad, kalmpjes weer naar Hayfield Mansions hebben begeven, en daar zijn dienst hebben verricht, alsof er geen vuiltje aan de lucht was! Dat is de eerste vreemdheid. Maar er is nog wel meer! Doe mij het genoeg, Brand, en lees mij het heele stukje nog eens langzaam voor — er is niets wat zoozeer het nadenken prikkelt als het luisteren!”

Brand nam het blad weer op, en begon met heldere stem voor te lezen:

DIEFSTAL VAN EEN PARELSNOER.

Gravin de Saint Albans het slachtoffer

De dader, een huisknecht, vermoord in zijn woning gevonden.

De welbekende gravin de Saint Albans, wonende in Hayfield Mansions, Winston Road, is het slachtoffer geworden van een brutalen roof. Naar onze le-

zers zich zullen herinneren, kocht haar echtgenoot omstreeks een maand geleden een zeer kostbaar halssnoer, uit drie rijen paarlen bestaande, en, naar men zeide afkomstig van de Russische kroonjuweelenschat, ten einde het aan de gravin ten geschenke te geven.

Toen zij gisterenavond het ijzeren kistje opende, dat in een verborgen muurkastje in haar boudoir staat, en waarin zij het kostbare snoer placht weg te sluiten, kwam zij tot haar grooten schrik tot de ontdekking, dat het collier, ter waarde van vijf en zestig duizend pond sterling, verdwenen was. Zij had het snoer willen aandoen ter gelegenheid van een feestmaaltijd ten huize van den Minister van Buitenlandsche Zaken.

De gravin verklaarde aan de onmiddellijk ontboden politieautoriteiten dat zij er volkomen zeker van was, het snoer den avond te voren, omstreeks acht uren, nog in handen te hebben gehad. Ook dien avond zou zij in de stad dineeren, en zij had een oogenblik gearzeld, of zij het snoer ook bij die gelegenheid als of niet zou aandoen. Juist de overweging dat zij het moest dragen op het diner bij den Minister had haar weerhouden, het bij een minder belangrijke gelegenheid aan te doen.

Het duurde niet lang, of de onderzoekingen der politie voerden in een bepaalde richting. Eén der bedienden, die pas twee maanden in dienst was, een zekere James Fowler was op den morgen van den dag, waarop de diefstal ontdekt werd, niet verschenen. De butler, Austin meenende dat hij ziek was, begaf zich naar zijn kamer, die op de zolderverdieping van het huis is gelegen, en vond deze tot zijn verbazing ledig. Ook het bed was onbeslapen. Hij ging dit aan graaf de Saint Albans mededeelen, die er weinig van begreep, want Fowler, hoewel een stil, in zichzelf gekeerd, zelfs stug man, was gewend, stipt zijn plicht te doen. Dat hij ziek kon zijn, was niet waarschijnlijk, want hij had zich den avond te voren op den gewonen tijd naar zijn slaapkamer begeven, toen de butler hem daartoe verlof gaf. Wat hem dus wel bewogen kon hebben, zijn kamer des nachts te verlaten, nog voor zich te bed te begeven, was een raadsel. En het bleef een raadsel tot op het tijdstip, waarop de

gravin tot de ontdekking kwam dat het kostbare collier gestolen was. De voortdurende afwezigheid van Fowler moest natuurlijk aanstonds argwaan baren, en toen de politie geroepen werd, begreep deze onmiddellijk, in welke richting zij te zoeken had.

Wij vermelden nog, dat de butler dien dag tot twee malen toe des morgens om tien uur en des middags om twee had laten informeeren aan het huis, waar Fowler een kleine kamer in huur had, waarheen hij zich op zijn vrije dagen begaf. Allebei de keeren moest zijn hospita verzekeren, dat hij niet thuis was geweest.

Men begon reeds een ongeluk te vermoeden, toen de ontdekking van den diefstal plaats had. Na een korte ondervraging van het bediendenpersoneel, dat uit zeven leden bestaat, waarvan er echter slechts vier binnenshuis slapen, nam de politie het besluit, eens een onderzoek in te stellen in de woning van Fowler, gelegen aan Edgeware Road, dat wil zeggen op bijna een halfuur reizens van Hayfield Mansions verwijderd. Het was reeds half-tien in den avond toen de politie in zijn kamer trad, na de deur te hebben geforceerd. Een ondragelijke lucht sloeg den politiemannen tegemoet. Op den grond uitgestrekt lag James Fowler, in liverei gekleed, met een schotwond in de borst, die blijkbaar het hart had getroffen, en den ongelukkige onmiddellijk had gedood.

Een aanstonds ingesteld onderzoek bracht slechts weinig aan het licht. Het raam stond open, dat uitziet op een binnenplaats, er waren geen sporen van een worsteling, op de tafel stonden twee half geledigde glazen wijn, het ledikant in het kleine, aangrenzende slaapkamertje was beslapen, maar — van het paarsnoer was geen spoor meer te ontdekken! Een kastje, een soort van ouderwetsche dames-secretaire, dat in een hoek had gestaan, was een weinig van den wand afgetrokken, en met geweld opengebroken. De punt van een schaar stak nog in het geforceerde slot.

Het spreekt vanzelf dat dadelijk de hospita werd ondervraagd, maar die kon niets mededeelen, waaraan men eenige houvast had. Zij zag haren huurder slechts op zeer ongeregelde tijden, en zelfs hoogst zelden, het was een groot

huis, met tal van trappen en gangen er waren wel een dertigtal huurders, het was zeer wel mogelijk dat iemand naar boven ging, zonder dat zij het zag; van schieten had zij volstrekt niet gehoord, en zij meende, dat zij Fowler, omstreeks een uur nadat er voor den tweeden keer naar hem geïnformeerd was, de trap had zien opgaan. Sinds den vorigen Zondag, twee dagen te voren, had zij hem niet gezien.

Ten slotte kon zij onmogelijk zeggen, of Fowler dien dag inderdaad niet was thuisgeweest, of zelfs den nacht te voren of niet, want toen de buttler naar hem kwam vragen, had zij er zich mede vergenoegd, op de dichte deur te kloppen, en, toen zij geen antwoord kreeg, den buttler te verzekeren, dat Fowler niet thuis was.

En met een huivering voegde zij hieraan toe, dat het dus, wat haar aangaat, zeer wel mogelijk was, dat de moord op Fowler reeds had plaatsgevonden in den loop van den nacht, of in den vroegen morgen, of zelfs nadat zij Fowler om een uur of vier in zijn liverei gekleed, de trap meende te zien opgaan.

Het staat natuurlijk vast, dat Fowler, die daartoe de beste gelegenheid had, het collier uit het kistje heeft gestolen, waarschijnlijk in den loop van den nacht tevoren, en dat iemand anders, waarschijnlijk een medeplichtige, hem heeft gedood, om den buit geheel voor zichzelf te houden. De politie speurt thans ijverig naar personen, die vreemd zijn in het huis, waar Fowler woont, en die men in den loop van den dag in een opgewonden toestand op gangen en trappen ontmoet heeft.

Tot dusverre echter ontbreekt elk spoor van den moordenaar.

Brand liet het blad zakken, en keek Raffles aan, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, terwijl zijn grijze oogen op een zonderlinge wijze glansden.

„Wel, is het niet prachtig?” riep Raffles uit, toen Brand zijn voorlezen beëindigd had.

„Het is een kwestie van opvatting!” gaf Brand een weinig verwonderd ten antwoord. „Ik kan er eigenlijk het prachtige niet van inzien!”

„Maar het is een buitengewoon belangwekkende zaak, Brand! Begrijp je dat dan niet? Het is lang niet zoo eenvoudig als het er uit-

ziet, dat kan ik je verzekeren! Wat denk jij ervan?”

„Wat zou ik er van denken? Ik denk dat die Fowler door zijn noodlot achterhaald is, dat een medeplichtige hem heeft bestolen, en dat wij achter het net visschen. Het zal wel zeer moeilijk zijn, dien man terug te vinden, die zich al heel gemakkelijk tersluiks kan hebben binnengedrongen, zonder dat iemand het zag.”

„Zou je dat denken?” vroeg Raffles, wiens oogen nog steeds denzelfden wonderlijken glans vertoonden. „Nu, ik wil je dan wel bekennen dat ik het tamelijk ingewikkeld en vreemd vind. Stuit je niet op enkele raadselachtigheden in dat bericht, Brand?”

„Raadselachtigheden? Ik zou niet weten welke?”

„Dan ben je spoedig tevreden te stellen! Ik vond er verscheiden! Luister maar eens. De politie vond de deur gesloten van de kamer, waarin Fowler is vermoord. Hoe kwam die deur dicht?”

„Nu, dat lijkt mij nogal duidelijk toe! De moordenaar heeft haar natuurlijk op slot gedaan, toen hij vluchtte, teneinde de ontdekking van zijn misdaad zoo lang mogelijk te beletten!”

„Dat laat zich hooren! Maar waarom stond het raam dan open?”

„Dat kan wel open geweest zijn, toen hij kwam!”

„En dan zou hij het hebben laten openstaan? Herinner je, dat het uitzicht geeft op een binnenplaats? Die zijn niet zoo heel groot aan de Edgeware Road, en men kan van de overzijde vrij gemakkelijk bij elkander binnenzien.”

Brand zweeg een oogenblik bedremmeld, en gaf toen aarzelend ten antwoord:

„Ja, dan weet ik het niet! Dan zou het volgens jou dus zijn opengezet, nadat de daad gepleegd was, en toen Fowler al languit op den grond lag. Stil — misschien weet ik het toch 'al! De moordenaar zette het open, om een uitweg te geven aan de slechte lucht!”

„Schitterend geredeneerd, Brand! Laten we het raam maar even laten rusten. Wat denk je wel dat het voor een lucht geweest is?”

„Wel, lijkenlucht natuurlijk!”

„Zeer waarschijnlijk! Wanneer vond de politie het lijk?”

Brand wierp nog een vluchtigen blik in het bericht en gaf ten antwoord:

„Om half tien in den avond!”

„Onthoudt dat uur. Fowler werd het laatst

levend gezien toen hij den nacht tevoren zich naar zijn slaapkamertje in Hayfield Mansions begaf. Als we aannemen dat hij onmiddellijk daarop, zoodra het stil was in huis, den diefstal heeft gepleegd, dat hij daar maar een halfuur voor noodig had, en dat hij weer een half uur later zijn kamers aan de Edgware Road bereikte, dan moet het nog op zijn vroegst één uur geweest zijn, voor hij die bereikte. Nu neem ik verder aan, dat de moordenaar al in hinderlaag lag, na bijvoorbeeld met een valschen sleutel te zijn binnengekomen, en hem om één minuut over éénen neerschoot. Ik wijs er slechts terloops op, hoe vreemd het is, dat niemand in de stilte van den nacht dat schot heeft gehoord, maar behoud mij voor, daar later op terug te komen. Tusschen één uur en half tien verlopen twintig en een half uur. Bedenk wel dat dit de uiterste tijdgrens is. Heb jij wel eens gehoord, dat een doode een lijkenlucht verspreid, binnen zulk een korten tijd?"

"In sommige omstandigheden, ja, Edward! dat hangt veel af van de wijze, waarop de doode geleefd heeft! Lichtmissen en drinkers — nu, ik zal er van zwijgen en ik herinner je slechts aan het historische voorbeeld van Frans I, wiens stoffelijk overschot lang binnen den wettelijken tijd onder den grond moest worden gestopt!"

"Nu, dan houden wij het er voorloopig voor, dat mijnheer Fowler een echte Fallstaf is geweest! Apropos, wat doet zoo'n bediende eigenlijk met een eigen woning?"

"Wel, zoo'n man heeft graag een pied à terre!"

"Juist, dat zal het zijn! Ik heb dien man gezien, drie dagen geleden, en ik schatte hem op een jaar of vijftig! Hij is dus nog niet te oud om galante avontuurtjes samen te stellen, al of niet gehonoreerd. Nu verder. Er moet een medeplichtige geweest zijn. Waarom eigenlijk! Kon hij het alleen niet af?"

"Dat schijnt zoo!"

"Pardon, Brand, ik moet aandringen! Welk nut kon hem een medeplichtige opleveren? Iemand die dienst neemt bij een graaf, met het doel, om daar een zeer kostbaar sieraad te stelen. . . ."

"Hö ho, Edward — nu loop je wel wat al te hard van stal! En daar vang ik je! De graaf kocht de paarlen anderhalve maand geleden voor zijn vrouw, en twee maanden geleden kwam Fowler in dienst! Had hij soms een profetischen blik?"

"O, dien behoefde hij niet te hebben! Hij

wist volmaakt zeker dat de graaf die paarlen zou koopen!"

Brand wierp Raffles een ongeloovigen blik toe, en hernam toen, met een kort lachje:

"Nu drijf je den spot met mij! Hoe kon hij dat weten?"

"Heel eenvoudig — Fowler is een Rus!"

"Wat vertel je me daar nu!" schreeuwde Brand bijna. "Hoe weet je dat?"

"Omdat ik er onderzoek naar gedaan heb. Je weet, hoe gaarne ik alle bijzonderheden ken van het huis en zijn bewoners, waar ik mijn slag denk te slaan! Niets is nuttiger dan zulk een algemeene kennis! Fowler heet eigenlijk Milowitsch, en hij is tot voor zeer korten tijd agent geweest van een der talloze commissies van de Sovjet, die zich onledig houdt met het van de hand zetten der kroonjuweelen, en andere bezittingen van de vermoorde Czarenfamilie. Nu staat het vast, dat graaf de Saint Albans al ruim een maand vóór de komst van Fowler de eerste onderhandelingen aanknoopte met degenen die hier de juweelen kwamen verkoopen en het is dus volstrekt niet zoover gezocht, om te beweren, dat Fowler wist, waar dat driedubbele halssnoer van paarlen zou belanden."

"Maar de man sprak uitmuntend Engelsch en gedroeg zich ook volkomen als een bediende!"

"Volstrekt niet verwonderlijk, beste Brand!" zeide Raffles glimlachend. "Milowitsch is jarenlang kamerbediende geweest bij den Russischen Gezant, eerst in Washington, vervolgens in Londen, voor de wereldoorlog uitbrak, en het is dus volstrekt niet zoo verbazend, dat hij de allures had van een huisknecht, en vloeiend Engelsch sprak. Hij heeft deelgenomen aan den wereldoorlog, hij liet zich opnemen in het Roode Leger, hij werd agent en spion voor de Sovjet, en hij kwam weer naar Londen terug, klaarblijkelijk met het vaste voornemen, hier een grooten slag te slaan! Ik voeg er nog aan toe, dat die Milowitsch-Fowler een buitengewoon slim man was, en — meer weet ik dan ook niet van hem!"

"Me dunkt dat het meer dan genoeg is!" riep Brand uit. "En van dat alles heb ik volstrekt niets geweten!"

"Ik vond het niet de moeite waard om er over te praten en ik zou dat ook niet gedaan hebben, als die man niet zoo plotseling in het middelpunt van onze belangstelling was komen te staan! En laten wij nu niet afdwalen, wat ik je verzoeken mag. Ik zeg je, dat Fowler er niet de man naar was om zich een

medeplichtige te zoeken, omdat hij het heel gemakkelijk alleen afkon!"

„En toch moet er zoo iemand geweest zijn?"

„Waarom?"

„Maar Edward, omdat die medeplichtige hem heeft doodgeschoten en bestolen!"

„Dat is waar ook, hoe kon ik zoo gedachtenloos zijn! Natuurlijk, dat kan niemand anders gedaan hebben dan iemand, die van zijn plannen op de hoogte was!

„Alle scherts terzijde, Brand, ik geloof niet dat er zoo iemand geweest is!"

DERDE HOOFDSTUK.

Raffles komt tot een vreemde conclusie.

Brand bleef Raffles, die reeds aan de ontbijttafel had plaatsgenomen, en zich bediende van de gekookte tong, een oogenblik met wijdopen mond aankijken, en barstte toen uit:

„Ik heb het al gezien — je romantische zin drijft je weer tot het zoeken naar allerlei buitenisigheden in een zaak die doodeenvoudig is!

„Waarde Brand, het zij verre van mij, mijn zin voor romantiek te willen verloochenen, maar ik verzeker je dat er aan deze misdaad aan de Edgeware Road meer verwonderlijks is, dan jij nog schijnt te vermoeden! Ik zal de dingen die mij troffen nog eens voor je opsommen, want misschien treft dit je meer dan wanneer wij de feiten afzonderlijk bespreken. Ik begin dus: Het hebben van een afzonderlijke woning, terwijl de bewoner een voortreffelijk appartement heeft in het huis waar hij dient — de merkwaardige lijkenlucht — de gesloten deur en het geopende raam — het volkomen ongemerkt binnentreden van den misdadiger — het niet hooren van het revolvershot — de aanwezigheid van een medeplichtige, die lastig en absoluut overbodig is — en ik ben zeker dat ik nog verscheidene zaken oversla, die wij pas zullen kunnen vaststellen, als wij een onderzoek hebben ingesteld!"

„Waar wil je dat instellen?"

„Hoofdzakelijk in Edgeware Road! Hoe de diefstal in Hayfield Mansions gepleegd is, interesseert mij eigenlijk minder. Vermoede-

lijk zal Fowler zijn vrijen tijd wel benut hebben, om het juweelenkistje goed te bestudeeren, en een sleutel te maken naar een afdruk van het slot. In den diefstal stel ik dan ook minder belang dan in de wijze waarop ik dien ongedaan moet maken — en vooral in de misdaad die er op gevolgd is!"

„Maar de politie zal het huis wel bewaken, en je niet toelaten!"

„Niet zoo pessimistisch, Brand! Zoek maar eens in je geheime bergplaats en je zult daar nog wel eenige bruikbare perskaarten vinden van buitenlandsche bladen, of anders een politiepenning. Wij zullen vlug af ontbijten, en eens daarheen rijden. Ik geloof werkelijk dat de zaak het verdient!"

„Nu, wij hebben weinig anders te doen, en ik wil je heel graag vergezellen!"

De beide vrienden aten haastig verder, en toen zocht Brand in het geheime vak van zijn reusachtig schrijfbureau in zijn eigen werk-kamer uit een goed gesloten ijzeren kistje, een paar voortreffelijk nagemaakte legitimatiekaarten op, op naam van twee correspondenten van groote, Fransche bladen.

Het was in den tijd, dat de Engelsche Justitie zeer hoffelijk optrad jegens de Fransche pers, en Raffles wist wel dat hij niet de minste moeite zou hebben, zich met behulp van deze kaarten toegang te verschaffen.

De vermomming nam nog ongeveer een kwartier in beslag, en toen reden Brand en zijn onafscheidelijke metgezel zoo vlug de

huurauto wilde loopen, die zij in het midden van Regent Street aanriepen, naar het huis in Edgeware Road.

Zoals zij wel vermoed hadden, stond er een zwaargebouwde bobbie met de handen op den rug voor de huisdeur op wacht, maar de perskaarten verrichtten wonderen, en een oogenblik daarna stonden de twee vrienden tegenover juffrouw Graey, de kamerverhuurster, die de geheele zaak allesbehalve aange-naam scheen te vinden en niet zeer geneigd scheen te zijn, nu nog deze beide vreemde heeren te woord te staan, nadat de politie haar bijna een vol uur lang ondervraagd had.

Raffles, die haar stuursch gelaat zag, zeide met zijn beminnelijksten glimlach:

„Wij hebben zeker het genoeg met madame Grey te spreken?”

„Die ben ik, mijnheer!” antwoordde de kamerverhuurster, die een weinig opklaarde bij het hooren van den titel, die haar werd verleend. „Maar ik kan u niets zeggen dat ik al niet aan de politie heb gezegd of al in de krant heeft gestaan. Ik heb niets gehoord, ik heb niets gezien!”

„Precies als dat kleine meisje in „Roger de Geschandvlekte”, mompelde Brand voor zich heen. „Wij zullen u ook niet lang lastig vallen en ik zal mij vergenoegen met een enkele vraag, madame,” hernam Raffles suikerzoet. „Weet u heel zeker, dat wil zeggen: zoudt u er een eed op kunnen doen, dat u gistermiddag om vier uur Fowler naar boven heeft zien gaan?”

De vrouw werd beurtelings rood en bleek, plukte aan haar boezelaar, krabde in haar gele haar, en stotterde toen verlegen.

„Een eed is een heel ding, mijnheer! Als ik zeg dat ik Fowler gezien heb, dan is dat bij manier van spreken, begrijpt u wel? Ik zal maar zeggen, hij kan het net zoo goed niet geweest zijn!”

„Juist, juist!” prees Raffles. „Vergissing is immers menscheijk! We kunnen aannemen, dat de kans, dat hij het niet was, even groot is, als die, dat hij het wel was! Geloof u dat ook niet?”

„Zoo is het maar net, mijnheer!” antwoordde juffrouw Grey opgelucht en zeer verheugd, met zulk een snelbegrijpend journalist te maken te hebben. „Hij droeg een livrei, maar ja, er wonen in dit huis wel drie bedienden, die in de buurt dienen, en nog al eens aanloopen. Op den rug is het zoo moeilijk, iemand's gezicht te herkennen!”

„Dat is een waar woord, madame, dat ik

stellig zal onthouden en te pas brengen, als u het mij toestaat!”

Een hoffelijke buiging voor de verheerlijkte kamerverhuurster en toen gingen de beide vrienden op haar aanwijzing de vijf trappen op, die hen naar de bovenste verdieping moesten brengen, waar zich de twee kleine kamers van Fowler bevonden.

Ook hier stond een agent voor de deur, of liever een tamelijk eindje er vandaan, want schier ondragelijk was de lucht, die tot zelfs op de gang merkbaar was.

Ook deze man liet hen beiden door, en toen zij in het vertrek waren binnengetreden, waarvan het eenige raam nu wijd open stond, vonden zij daar juist een paar heeren van andere bladen, die maakten dat zij wegkwamen en een blijkbaar door de wol geverfd brigadier, die er volstrekt geen last van scheen te hebben, en inlichtingen gaf.

Het volgende oogenblik waren Raffles en Brand met dezen politiebeambte alleen.

„We zullen je maar weinig vragen, vriend,” begon Raffles geruststellend, en tegelijkertijd ging een halve sovereign over van de hand van Raffles in die van den brigadier, die het goudstukje met tooverachtige snelheid deed verdwijnen. „Is de dokter er al bij geweest?”

„Zooeven weggegaan mijnheer!”

„Wat zegt hij ervan?”

„Wel, mijnheer wat zou hij er van zeggen? De kogel is door het hart gegaan, en heeft den man onmiddellijk gedood!”

„Zeide hij niet, wanneer de dood was ingetreden?”

„Hij dacht, minstens vier en twintig uur voor het ontdekken van het lijk, maar het kon natuurlijk ook wel wat korter zijn geweest! U bedoelt zeker die lucht? Ja, dat is bar, maar ik ken er wel tegen!”

„Staat alles hier nog zoals het was, toen de politie gisteren kwam?”

„Precies zoo mijnheer!”

Raffles was met een paar stappen op de tafel toegetreden, bekeek met groote aandacht de halfgevulde wijnglazen, die bij den tafelrand stonden, wenkte Brand die hem nieuwsgierig gadesloeg, en vroeg heel zachtjes, terwijl de brigadier weer bij het open raam had postgevat, en met een flauwen glimlach om de lippen:

„Merk je niets bijzonders aan die twee glazen, Brand!”

„Ik merk er alleen aan, dat ze half vol zijn!”

„Is dat alles? Zie je er werkelijk niets meer aan? Het is toch tamelijk goed te zien?”

Wel, mijn waarde — er is heelemaal niet uit die glazen gedronken!"

Brand slaakte een lichte kreet van verbaazing, keek nog eens nader, zag dat Raffles zonder den minsten twijfel gelijk had hetgeen duidelijk te bespeuren viel aan de zuiverheid van de bovenste glashelft, en zeide:

„Het is zoo! Fowler heeft de glazen maar half volgeschonken!"

„Uit zuinigheid, denk ik!" zeide Raffles droogjes.

„Nu, onmogelijk is dat toch niet, Edward!"

„Heelemaal niet onmogelijk! En de moordenaar is natuurlijk een man geweest, die spijkers met koppen sloeg, niet treuzelde en zijn gastheer neerschoot, zoodra de wijn in zijn glas was. Alles zeer logisch en goed begrijpelijk. Wacht eens een oogenblikje!"

Raffles knielde neer naast de bewegelooze gedaante op den grond, sloeg het laken een weinig terug, dat het lijk geheel bedekte, bekeek een oogenblik het wasbleeke gelaat, haalde plotseling zijn vergrootglas te voorschijn, bukte zich nog dieper, en tuurde een oogenblik met groote aandacht naar de kleine bakkebaardjes, gitzwart, die de wangen van den doode versierde.

Toen hij zich weer oprichtte lag er een uitdrukking op zijn gelaat, half van zegepraal, half van spot, die Brand ten zeerste verbaasde.

„Verfde Fowler zich niet?" vroeg Raffles op even zachten toon toen hij weder naast Brand stond.

„Dat geloof ik haast wel!"

„Ik meende het ook te weten! Aha — daar hebben wij de beroemde secretaire! En daar zie ik het puntje van de schaar liggen, waarmee het slot geforceerd is! En dit is de schaar zelf. Het kon niet mooier! Ik begin een weinig sympathie te gevoelen voor dien moordenaar! Hij heeft goede karaktereigenschappen! Hij is zelfs een weinig onnoozel te noemen! Ieder ander zou natuurlijk onder zulke omstandigheden een kleine koevoet hebben meegenomen, of een bos loopers, maar onze man deed het af met een nagelschaartje, dat hij in de slaapkamer van zijn slachtoffer vond! Dat wijst niet op voorbedachtelijkheid, doet het wel Brand?"

„Waar wil je eigenlijk heen, Edward?"

„O, het is maar een opmerking! En hier is het raam! Het raam dat open stond! Zie je wel — de ramen aan de overzijde van de binnenplaats zijn geen vijftien meter hier vandaan! Ik zou niet graag iemand vermoorden terwijl dat raam open stond! Ik kon evengoed de buren uitnoodigen, bij mijn werkzaamheden tegenwoordig te zijn! En dat is de deur naar de slaapkamer. Juist, het bed is beslapen — en keurig beslapen ook! Door een man met een blijkbaar rustig geweten. Het laken is maar een beetje gekreukeld, en die deuk in het kussen is van een bijna hartroerende ronding! Die man moet een aangenaam slaapgenoot zijn geweest, die volstrekt niet woelt! Nu, Brand, voor zoover ik kan nagaan, valt er weinig meer te onderzoeken, dunkt je ook niet?"

„Ik krijg den indruk, dat jij je al een vaste voorstelling van de zaak hebt gemaakt, Edward!"

„O, die had ik al, toen ik het bericht voor de helft uitgelezen had vanmorgen! Wat ik hier zag, en trouwens ook verwachtte te zien, dat heeft mij alleen maar in mijn opvattingen bevestigd! Zullen wij naar buiten gaan? De lucht is hier werkelijk ondragelijk!"

De beide mannen knikten den brigadier toe, die salueerde, verlieten haastig het vertrek, daalden de trappen weder af, en stonden eenige minuten later weder in de frissche buitenlucht.

Raffles stak zich nadenkend een versche sigaret aan, stilstaande op den rand van het trotoir, en zeide toen op zachten toon:

„Nu is het maar de vraag, Brand hoe wij het snelst en het gemakkelijkst zijn verblijfplaats opsporen!"

„Wat bedoel je? Wiens verblijfplaats?" vroeg Brand verwonderd.

„Van Fowler, alias Milowitsch!"

„Ben je niet wijs? Van Fowler, die daarboven in zijn kamer vermoord ligt?"

Raffles legde de hand op den schouder van Brand, en zeide met een lachje:

„Fowler is springlevend, mijn beste jongen! En de man die daarboven dood ligt, en zijn aanwezigheid wat al te zeer verraadt, is zijn dubbelganger, dien hij daar heeft binnengelokt en een kogel in het hart heeft geschoten, waarschijnlijk met een windpistool!"

VIERDE HOOFDSTUK.

Waar is Fowler?

Brand meende dat Raffles een grap maakte, die onder deze omstandigheden misplaats moest heeten, en zeide hoofdschuddend:

„Ik wist niet dat je met zulke zaken den spot kon drijven, Edward!”

„Daaraan denk ik niet, Brand! Ik spreek in vollen ernst! En het verwondert mij, dat je zelf niet aanstonds hebt ingezien, hetgeen toch zoo voor de hand lag, wanneer men alle bijzonderheden kende.”

„Voor de hand?”

„Natuurlijk! Want er waren in dezen moord bijzonderheden, die onverklaarbaar waren wanneer men ze op een andere wijze wilde trachten uit te leggen dan op de eenig mogelijke, namelijk dat Fowler bij toeval een dubbelganger had ontmoet, en daarvan gebruikt had gemaakt, zijn diefstal te dekken door een veel vreeselijker misdaad, die hem, naar hij meende, straffeloosheid moest waarborgen! Want men zou meenen dat Fowler dood was, hij zou begraven worden, de politie zou steeds blijven volhouden, dat de dief op zijn beurt beroofd was, na te zijn vermoord, en zij zou naar dien man blijven zoeken, terwijl de levende Fowler op een geheel andere plaats rustig zou genieten van de opbrengst van den roof!”

„Maar veronderstel nu eens, Edward, dat de politie een man vond die in het bezit was van het halssnoer en dus den moord gepleegd moest hebben. Dan zou zij hem daar aansprakelijk voor stellen onverschillig wie hij was of hoe hij heette, en al leek hij nog zoozeer op den verslagen!”

„Geen sprake van Brand! Daartegen zou de wet zich verzetten! Want de aangehoudene zou kunnen bewijzen dat hij Fowler was! Maar Fowler is dood en begraven, en tegen een doode kan men geen vervolging instellen! Maar wij kunnen die spitsvondigheden zelfs wel terzijde laten, want Fowler zal zich zoo gemakkelijk niet laten snappen, geloof dat maar gerust!”

„Maar hoe ben je dan toch op de gedachte

gekomen, dat hier sprake moest zijn van een persoonsverwisseling?”

„Wel, het straalde door uit het geheele dagbladbericht, dat je mij vanmorgen hebt voorgelezen! Er was geen regel, of hij bevatte een bewijs voor mijn stelling! Om te beginnen was daar de doordringende lijkenlucht. Die Fowler was volstrekt geen man, van wien iets dergelijks kon verwacht worden. Je weet dat ik nogal vrij wat medische kennis heb, ik heb mijn man eens dadelijk goed aangezien, en hij mag dan wel eens een avontuurtje hebben gehad — hij was door en door gezond en sterk! Wat beweest dat dan? Het beweest dat het lijk, dat in de kamer werd gevonden, het stof-felijk overschot was van een man, die op zijn minst al twee of drie dagen dood moest zijn. Nu stond het vast, dat Fowler ongeveer twintig uren tevoren nog levend was gezien in het huis van zijn meester. . . .”

„Neem mij niet kwalijk, Edward, als ik je in de rede val — maar dan kan dien man zeer wel de dubbelganger zijn geweest!”

„Dat zou inderdaad mogelijk zijn geweest als er niet iets was, dat dit uitsloot! Je hebt gezien dat ik het hoofdhaar van den doode met mijn loupe beschouwd heb. Welnu, dat haar had een echte zwarte kleur, tot aan den wortel toe, terwijl het eveneens is uitgemaakt, dat Fowler zich verfd!”

„Knap geredeneerd! Welke bewijzen heb je nog meer?”

„Het openbreken van het slot met een schaartje! Zooiets doet geen man, die een ander gaat bezoeken met het vooropgestelde doel om hem te vermoorden. Dan is er de groote onwaarschijnlijkheid, dat die moorde-naar iets zou hebben afgeweten van de plannen van Fowler. Verder het feit dat er heelemaal geen schot is gehoord. . . .”

„Maar als Fowler zijn dubbelganger twee dagen tevoren in zijn woning had neergeschoten — dan had men toen toch eenig gerucht moeten hooren, zelfs al is het met een wind-pistool gedaan!”

„Dat zal dan ook wel gehoord zijn, Brand — maar niemand heeft er natuurlijk aan gedacht, daar naar te vragen! Ik ben nog niet gereed. Wij hebben nog de dichte deur, en het wijdgeopende venster. Welke moordenaar zou het nu in hemelsnaam in zijn hoofd krijgen, te willen ontsnappen door een venster, hetgeen met levensgevaar zou gaan, en heel zeker gezien zou worden terwijl het zoo gemakkelijk is, in zulk een groot, op alle verdiepingen dicht bewoond huurhuis, door de deur te ontkomen! Dat voorzichtig beslapen bed was ook al een aanwijzing! Het is duidelijk dat Fowler er alleen maar het uiterlijk van beslapen te zijn aan heeft willen geven. Dan de liverei, die de doode droeg! Ik vraag je wat Fowler wel bewogen kon hebben, na den diefstal in zijn liverei te blijven rondlopen, terwijl hij er juist alle belang bij had, zich zoo spoedig mogelijk te ontdoen van een gewaad, dat hem alleen maar kon verraden. Neen, de moordenaar heeft het een beetje al te mooi willen doen, hij wilde de gelijkenis al te ver door-drijven, en bereikte daardoor, althans voor mij, het tegenovergestelde van wat hij had willen bereiken. Alle overdrijving schaadt, zoo ook in dit geval. Logisch zou zijn geweest, als Fowler, die zeer waarschijnlijk in den loop van den nacht, in elk geval zeer kort na twaalf uur, zijn diefstal had gepleegd, zoo spoedig mogelijk geëclipseerd was om te trachten de paarsen ergens in het buitenland van de hand te zetten.”

Het bleef een oogenblik stil en toen zeide Brand, die ernstig had nagedacht.

„Ja, je zult wel gelijk hebben. En ik begin tot jouw meening over te hellen. Maar één ding blijft mij een raadsel. Ik kan het niet verklaren, hoe een man, hoe schurkachtig ook, een medemensch doodt, die toevallig veel op hem lijkt, alleen maar om zich een alibi te scheppen, in verband met dien diefstal, aan welks gevolgen hij zich als hij werkelijk een schrander man is, ook wel op een minder bloedige wijze had kunnen onttrekken.”

„Het klinkt inderdaad monsterachtig Brand — maar zulke dingen worden gedaan! Intusschen, het is niet ondenkbaar, dat hier tevens een wraakneming in het spel is, en misschien doen wij wel goed, allereerst in die richting ons onderzoek te beginnen!”

„Je verwacht dus, dat je Fowler zult kunnen vinden?” riep Brand op een toon van ongelooft.

„Ik moet hem vinden!” antwoordde Raffles met vaste stem. „Niet alleen wil ik het

paarsnoer hebben maar die geraffineerde schurk mag zijn straf niet ontgaan!”

„Ik vrees, Edward, dat je jezelf dan een onmogelijke taak oplegt,” hernam Brand hoofdschuddend. „Ik acht het heel waarschijnlijk, dat die sluwe Rus allang het Kanaal is overgestoken! Vergeet niet dat hij een voorsprong van ruim anderhalven dag op ons heeft — en daar kan hij een nuttig gebruik van hebben gemaakt! Het is zelfs niet onmogelijk, dat hij zich aan boord van een mailboot heeft begeven, om naar Amerika de wijk te nemen!”

Raffles keek Brand een oogenblik strak aan, en riep toen opgewonden uit:

„Gisteren, om twee uur, vertrok er een schip van de White Star Line van Southampton!”

„Nu, als hij dat schip genomen zou hebben — dan is natuurlijk iedere moeite om hem in te halen vruchteloos!”

„O, wat dat betreft Brand — je weet dat je wartaal spreekt! Ik heb middelen in overvloed, om hem nog vóór New-York in te halen. Ik heb bijvoorbeeld een vliegmaschine...”

„Je zoudt toch niet zoo dwaas zijn, Edward de Typhoon voor zulk een doel te gebruiken?” riep Brand verschrikt uit. „Je zoudt je geheim verraden, het geheim van de wonderbaarlijke snelheid van het toestel, en daarenboven... het kan immers niet eens neerstrijken op de golven!”

„Dat is zoo — maar het kan seinen geven!”

„Wat zou je dat helpen?”

„Wat een vraag! Als hij werkelijk gisteren vertrokken is dan bevindt hij zich aan boord van een Engelsch schip, dat wil zeggen op Engelsch grondgebied, en een Engelsch detective aan boord van dat schip kan hem arresteren!”

„Het blijft maar Engelsch grondgebied, Edward, tot aan de grens van de driemijls zône! Dan bevindt hij zich in Amerika, en men zou den moordenaar met geen vinger mogen aanraken!”

„Dat is zoo — en wij zouden hem dus moeten inhalen voor die grens bereikt is. Moet ik je er aan herinneren, dat ongeveer vijftien jaar geleden hetzelfde gebeurd is met den vrouwenmoordenaar Crippen, die nog juist op het laatste oogenblik gesnapt werd door Engelsche detectives, die hem op een sneller boot waren gevolgd, en hem aan boord van de mailboot kwamen arresteren, toen de haven van New-York al in het gezicht was?”

„Alles goed en wel — maar toen had men

zoo goed als zekerheid, dat Crippen ook werkelijk aan boord van die boot was! En die zekerheid hebben wij van den betreffenden Fowler in het geheel niet!"

"Dan moeten wij ze trachten te krijgen!" antwoordde Raffles eenvoudig. "Wacht hier even, ik kom dadelijk weer terug!"

En voor Brand hem had kunnen vragen, wat hij voornemens was te doen, had Raffles opnieuw de weinige stappen afgelegd, die hem van de deur van het huis scheidde, waar de geheimzinnige misdaad was gepleegd, en was de trappen weder opgesneld. Hij ging het vertrek weer binnen en begon, tot groote verwondering en ook wel wat ontsteltenis van den brigadier, haastig maar nauwlettend het kleine schrijfbureau te onderzoeken, dat met een schaar opengebroken heette te zijn. Hij vond er tal van rekeningen in, betaalde en onbetaalde, en daar er niets aan zijn spiedend oog ontsnapte, vond hij spoedig op de achterzijde van één dier rekeningen een paar korte aantekeningen gekrabbeld, een datum — een naam!

De datum was die van gisteren, en de naam was een adres — Strand 14.

Nu was Raffles een te goed Londenaar om het niet zonder een adresboek te kunnen stellen bij de vaststelling van dat adres — op nummer 14 was gevestigd een der grootste agentschappen van de White Star Line!

Hij wierp alle papieren weder in de lade, daar hij nu genoeg wist, sprong op, knikte den verblufften brigadier glimlachend toe, en riep vroolijk uit:

"Wij hebben hem al bijna, vriend!"

"Als ik vragen mag — wie hebben wij bijna, mijnheer?"

"Fowler, brigadier, Fowler!" antwoordde Raffles en hij snelde weer weg, den politiebeambte achterlatend in de vaste overtuiging, dat de dagbladcorrespondent plotseling krankzinnig was geworden — iets wat hij reeds dadelijk had voorzien, bij het ontvangen van zijn buitensporig groote fooi, zooals hij naderhand aan een collega toevertrouwde.

Raffles snelde de trappen weder af en trad ongevraagd, ongeweigerd, binnen bij den concierge, in wiens kleine loge hij een telefoon had zien hangen.

Hij nam het toestel van den haak, en belde het agentschap van de groote stoomvaart maatschappij op, Strand 14. Het volgende korte gesprek ontstond nu:

"U spreekt met de politie. Heeft u een pas-

sagierslijst bij de hand, betreffende de „Mauretania", die gisteren is vertrokken."

"Ja mijnheer, en zij is tot uw beschikking!"

"Ik dank u — ik zal ze aanstonds wel even komen inzien. Bevinden zich onder de passagiers, die pas op het laatste oogenblik hun passagebiljet hebben genomen?"

"Zes of zeven, mijnheer! De boot was trouwens maar voor de helft bezet. Het seizoen is al vergesloerd."

"Wilt u mij zeggen, of die personen u bekend waren?"

"Drie ervan varen geregeld over, en hebben de gewoonte, altijd pas op het laatste oogenblik hun biljet te koop. De vier anderen kennen wij niet."

"Is één van die vier u soms opgevallen door zijn bijzonder gedrag? Was hij zenuwachtig, gehaast, informeerde hij herhaaldelijk naar het juiste vertrek?"

"Het is moeilijk, mijnheer, op die vraag te antwoorden! Een weinig zenuwachtigheid vindt men bij heel veel passagiers, maar wacht eens — nu herinner ik mij, dat gisteren, toen het bureau nauwelijks geopend was, een heer met een lange zwarte baard zich kwam aanmelden, die krampachtig een klein valies vasthield, en die blijkbaar in de grootste zenuwachtigheid verkeerde, toen hij een reisbiljet eerste klas kocht. Zijn bleekheid viel ons op...."

"U heeft dus bijzonder op dien heer gelet?"

"Dat deden wij allen!"

"Kunt u mij de kleur van zijn oogen beschrijven?"

"O ja! Zij waren groenzwart, zij lagen zeer diep in de kassen, en zij waren een heel klein weinige schuins geplaatst, zooals men het wel aantreft bij Aziaten...."

"Of bij Russen!" vulde Raffles opgewonden den zin aan. "Zijn neus?"

"Opmerkelijk groot, en zeer breed aan de vleugels!"

"Prachtig! Het voorhoofd?"

"Laag, diep gerimpeld, ofschoon de man blijkbaar nog niet zoo oud was, en hij droeg het haar in een punt op het voorhoofd, hetgeen makkelijk genoeg was te zien, want hij zette herhaaldelijk zijn reispet op en weer af."

"Iets bijzonders aan zijn ooren gemerkt?"

"O ja! Zij waren opmerkelijk plat, groot, en het viel mij op dat zij, hoe zal men het noemen — zoo weinig teekening hadden!"

"Hij is het — er valt niet aan te twifelen!" mompelde Raffles voor zich heen. "Alles kan men vermommen, maar de ooren verraden

steeds den echten misdadiger! Die van Fowler waren een langdurige studie waard! Mijnheer, ik dank u zeer voor uw kostelijke inlichtingen en ik heb u nog maar één ding te vragen. Wanneer moet de „Mauretania” in New-York aankomen?”

„Als alles voorspoedig blijft gaan vandaag over vijf dagen, omstreeks tien uur in den avond! De Mauretania behoort tot een van onze snelste schepen, die den overtocht meestal binnen de zes dagen doet.”

„Nogmaals bedankt — u zult wel nader van de zaak hooren!”

Raffles hing het telefoontoestel weder aan den haak, drukte den concierge een geldstuk in de hand, en stond een oogenblik daarna weder naast Brand, die hem vol verwachting aanstaarde.

„Welnu?” vroeg de jongeman vol spanning.

„Ons eerste vermoeden was het juiste, en is reeds bevestigd — onze man heeft de wijk genomen naar Amerika! Hij bevindt zich aan boord van de Mauretania vermomd met een zwarten baard.”

„Nu, dan zal hij zijn lot niet ontgaan! Je waarschuwt zeker onmiddellijk de politie?”

„Ik denk er niet aan, Brand!” antwoordde Raffles droogjes. „Ik kan niet inzien wat de politie met de zaak te maken heeft!”

„Maar zij moet hem toch arresteeren!” riep Brand uit.

„Heel goed maar ik vrees dat zij dan tevens het collier arresteert, en het is meer dan genoeg, dat ik reeds eenmaal achter het net

vischte. Voor den tweeden keer zal ik het niet toelaten. Bovendien — hoe wil je die arrestatie doen plaatsvinden? Geloof je dat de politie kan beschikken over een schip, snel genoeg om de Mauretania in te halen? Ofschoon zij al een voorsprong heeft van anderhalven dag?”

„Dat is zoo! En toch blijf ik volhouden dat je de vliegmaschine in dit geval niet kunt gebruiken!”

„Ik ben van dezelfde meening! Maar ik heb een ander vervoermiddel, dat per uur vijf mijlen harder loopt zelfs dan de Mauretania, die er dertig aflegt! Dat lijkt misschien niet veel, maar het is ruimschoots voldoende, om het schip binnen vier dagen in te halen, tenminste als wij niet treuzelen, maar onmiddellijk alles in orde maken, om met onze Bruinvisch in zee te steken!”

„Dat laat zich hooren!” riep Brand met schitterende oogen uit. „En het is een groot geluk dat wij de duikboot toevallig juist bij de hand hebben. Zij ligt op geen twee uren sporens hier vandaan, goed verborgen op haar oude plekje, waar niemand haar zoo spoedig zou kunnen ontdekken! En zoodra de vloed opkomt, zullen wij kunnen heengaan!”

„Dat is naar mijn hart gesproken, Brand! Spoedig alle papieren in orde gemaakt, onze politielegitimaties bijeengezocht, en dan op weg, met onzen braven Henderson, teneinde het paarlinoer te achterhalen — en dien schurk van een Fowler zijn gerechte straf te doen ondergaan.”

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Op weg.

In vliegende vaart voerde een taxi de beide vrienden naar het huis in de Cromwell Street, waar Henderson, de reusachtige chauffeur, tot zijn groote vreugde orders ontving, om alles in gereedheid te brengen voor een vrij langdurig uitstapje te water.

Er moest gezorgd worden voor verduurzaamde levensmiddelen, geweren, en verder alles wat er noodig was voor een tocht ter zee. Dit betrof alleen de instrumenten, want voor kleederen behoefde men niet te zorgen, men zou die in overvloed vinden in de smalle, lage kajuit van de duikboot, die daarginds verborgen was, in, of liever onder Schotland, want Raffles had eenige jaren geleden bij toeval in het rotsgesteente, hetwelke Schotland draagt, een smalle ingang gevonden, die bij vloed geheel onderliep, en die bleek te voeren maar een soort van ondergronds meer, hetwelk een geweldig groote spelonk vulde. Bij die gelegenheid hadden de vrienden nog heel wat meer ontdekt, en van die ontdekking een doeltreffend gebruik gemaakt — maar dat zijn zaken van het verleden en wij hebben thans te verhalen, wat Raffles en Brand wedervervoer bij een gevaarvolle onderneming, die in het dagboek van Charles Brand staat opgeteekend, onder den titel: „De zaak van het driedubbel paarlsnoer.”

Raffles zocht onmiddellijk paperassen bijeen, detective aanstellingen, legitimatiepapieren, destijds ontnomen aan de beambten die er houders van waren, en vervolgens ingevuld met andere namen, op een zoodanig onzichtbare wijze, dat zelfs een politiespeurder, toegerust met alle hulpmiddelen, welke de chemie, de electriciteit, de wonderbaarlijkste stralen en de beste lenzen hem kunnen verschaffen, het bedrog niet had kunnen ontdekken.

Munitie werd verzameld, revolvers werden in hun étui's geborgen, de geweren werden gewekt uit hun zoete rust in de smalle gewerenkast, en overgebracht naar de langwerpige, platte kisten, een weinig ondergoed werd in de valiezen gepakt, in allerijl werd de lunch

genuttigd, schoon wat vroeg, en een half uur later raasde reeds de groote reiswagen, door Henderson bestuurd door de buitenwijken van Londen, in Noordelijke richting en op weg naar de kust van Norfolk. Henderson scheen te begrijpen, dat de aangelegenheid, die zijn meester zoo eensklaps weder ontvoerde aan zijn met moeite verworven rust, spoed scheen te eischen, want de groote auto snelde met een vaart van bijna 80 kilometers over den prachtigen, breeden weg, die door Essex en Suffolk verder naar het noorden voert.

Zonder zich ergens op te houden, een rechte lijn volgend, bereikten de reizigers drie uur later de hoofdstad Norwhitch. Zij hielden hier eenige minuten stil, en sloegen nieuwen benzinevoorraad in. Dadelijk daarop ging het weer verder, en een uur later hield de auto stil voor een der beide garages welke het lieflijk gelegen stadje Ormesby rijk is.

Hier werd de auto gestald, en spoedig was de weinige bagage overgeladen op een tweewielig wagentje, hetwelk de rijtuigverhuurder van het plaatsje verschaft had met den koetsier.

Want het zou wel bijna onmogelijk zijn, nog verder te gaan met een zoo zware auto, tenminste naar de plek, die Raffles moest bereiken.

De weg stijgt voortdurend, en is tamelijk smal. Het is een echte landweg vol moeilijke bochten en hier en daar dicht langs den afgrond voerend. Raffles gaf voor dat hij met zijn vrienden was gekomen om te jagen en te kampeeren, hij kreeg zijn reçu voor de gestalde auto, het dikke sterke bergpaardje trok aan, toen de goedmoedige koetsier met zijn tong klapte, en het rijtuigje rolde het plaatsje al weer uit. Het was toen omstreeks vier uur in den middag. De zon scheen helder aan den hemel en het was een verrukkelijke dag.

Het wagentje hotste een beetje, de veeren waren niet al te lenig meer, maar toch slaakte Brand na eenige oogenblikken de verzuchting, terwijl hij zijn blikken liet gaan over het lieflijke landschap:

„Als je de waarheid wilt weten, Edward, ik zou er heel wat voor geven, als ik hier een weekje kon blijven, en die uitstekende geweren op een aangenamer wijze kon gebruiken, dan mij nu misschien te wachten staat! Wat is het hier mooi!”

„Dat is het — maar helaas is het alleen maar mooi voor degenen die het geld en den tijd hebben, het mooie te zien!” zeide Raffles bitter. „Zeg eens aan een waschvrouw in White Chapel, dat de kust van Norfolk zoo schoon is — de arme sloof zal denken dat je haar voor den gek houdt. Zij ziet op haar twintigste jaar waschgoed en een enkele geranium — op haar dertigste de geranium en het waschgoed — en als zij ten grave zal worden gedragen, zijn haar oogen nog alleen maar vol van de herinnering aan lijnen met waschgoed en verfelooze vensterbanken met een geraniumplantje, dat een erbarmelijk bestaan leidt, even erbarmelijk als het hare! Maar mooi is het, dat geef ik je toe!”

Inderdaad was de omgeving romantisch! Sappige weiden wisselden af met hoog geboomte, dat weder plaatsmaakte voor uitgestrekte moestuinen. Landhuizen lagen rondom verspreidt, als slapend in de schaduw der eeuwenoude kastanjeboomen, die het omringden. Maar langzamerhand werd de weg moeilijker begaanbaar, het gebied van de klippen werd bereikt, en binnen een kwartier bevond men zich op een hoogte van bijna tweehonderd meter boven den zeespiegel. Hier zag men nog overblijfselen van oude kasteelen, dateerend uit den tijd van Willen den Overaar! Men zag nog gedeelten van droge slotgrachten, restanten van ophaalbruggen, scheefhangend aan de roestige kettingen, gansche muurbrokken, met mos begroeid, schier bedolven onder woekerplanten, en hier en daar wat er nog over was van een ouden hoektoren, met meterdikke muren.

Een verdwaalde toerist, een vroege vogel zeker, liep in de verte wat heen en weer te dwalen en zakte toen af naar de kant van de zee, die men reeds duidelijk kon hooren breken daar beneden op de klippen. Het was hier de plek waar de reeks krijtrotsen beginnen plaats te maken voor het hardere gesteente, waaruit gansch Schotland is opgebouwd.

De koetsier wendde zijn oude gelaat met een vragende uitdrukking naar zijn klein gezelschap, trok zijn muts nog scheever over zijn verweerden kop, en zeide:

„Als ik nog veel verder moet, heeren, dan rijd ik u pardoos over den rand van de klip!

Weet u wel dat hier heelemaal geen logement in de buurt is? Waar wil u eigenlijk naar toe?”

„Stop hier maar!” zeide Raffles. „Wij zullen hier onze bagage afladen, en onze tenten opslaan! Het dorp is niet zoover af, en als wij je diensten noodig hebben, goede vriend, dan zullen wij je wel laten roepen! Hier is wat wij je verschuldigd zijn — en dit is een extraatje voor jouw en je braaf paard.”

Het extraatje scheen den ouden koetsier tot grooten werklust te prikkelen, want hij kwam dadelijk van zijn hoogen zetel, en hielp bij het afladen van de bagage. Toen liet hij niet zonder moeite het paardje en het rijtuigje keeren op den hobbeligen weg, klapte vroolijk met de tong, wenschte zijn reizigers, „een prettige vacantie” en eenige minuten later verried de aanwezigheid van het rijtuigje zich alleen nog maar door het verre geknars van de wielen over het grint van den weg, en het piepen van de ongesmeerde veeren.

Raffles en Brand keken elkander een oogenblik glimlachend aan en lieten toen hunne blikken dwalen over het landschap, dat zich rondom hen aan hunne voeten uitstreckte.

Toen zeide Raffles peinzend:

„Hier was het dat wij omstreekt 3 jaren geleden op een heel bijzondere wijze het raadsel oplosten van het oude kasteel, waarvan wij hier de puinhoopen kunnen zien en wat verder bevindt zich de nieuwe bezitting van de eigenaars waaruit wij toen zijn ontsnapt op een wijze, die wel altijd een raadsel zal blijven voor denegen die er getuige van waren. En nu zullen wij weder langs dienzelfden weg gaan die wij toen hebben gebruikt! Henderson, ik zal je moeten verzoeken je aanstonds met de bagage te belasten. Wij zullen ook iets voor onze rekening nemen. Wij zijn hier volkomen alleen, zou ik zeggen, de badgasten hebben zich nog niet vertoond, en wij zullen gemakkelijk ongezien en in letterlijke betekenis onder den grond kunnen verdwijnen! Vooruit, vrienden hoe langer wij van het daglicht gebruik maken, hoe beter het is. Heb je je lamp bij de hand Brand? Op weg dan!”

Ieder nam iets van de bagage, en Henderson kreeg zooals gewoonlijk het leeuwendeel voor zich — de zware gewerkist, een blikken trommel met verduurzaamde levensmiddelen, die ongeveer veertig kilo woog en met zeildoek was overtrokken, en omdat hij nu nog een hand vrij had, een der valiezen!

Het drietal volgde nog over een honderdtal passen den langzaam stijgenden weg, en

nu en dan konden zij de zee reeds zien, door een inkeeping der klippen heen.

Zij daalden echter niet af langs het smalle rotspad, dat zich nu rechts van den weg afboog, en naar het met klippen bezaaide strand voerde, maar liepen links houdend, over een met kort gras en onkruid begroeide zandvlakte, tot dat zij den voet hadden bereikt van een lagen muur, die, nog geen eeuw geleden, het kasteel had omringd, dat toen door een hevigen brand voor het grootste gedeelte was verwoest. Er waren trouwens nog oudere gedeelten want verderop was de ruïne te zien van de door Willen de Veroveraar om deze gunstige plek gebouwde burcht, en het was daarheen, dat de drie mannen thans hunne schreden richtten, na zonder moeite over den lagen muur te zijn geklauterd. Thans bestond er in het geheel geen vrees meer, dat iemand hen kon zien, tenzij er toevallig een nieuwsgierige mocht zijn, die belangstelde in deze oude steenen, en dat was op dit oogenblik niet het geval.

Links waren de muurresten te zien van wat eens het hoofdgebouw was geweest, met nog een stuk van een ronden toren op een der hoeken, rechts bevond zich het overblijfsel van de oude slotpoort, met een stuk van den aangrenzenden walmuur, en daartusschen strekte zich de binnenplaats uit, met de oude waterput in het midden, waarvan nog enkele gedeelten te zien waren wat eens het ijzeren bovenstel was geweest, thans zwaar verroest, en ternauwernood herkenbaar.

Van de omranding van de put was ook nog slechts weinig over, en wat was blijven staan verdween bijna geheel onder een schijnbaar onontwarbaar bosch van wilde wingerdplanten, weegbree, mos, en onkruid van allerlei aard.

Schijnbaar slechts — want Henderson had na eenige oogenblikken een opening weten vrij te maken, waardoor het mogelijk werd, in de put af te dalen.

Van beneden steeg een mufte, maar toch niet bedorven lucht op. Het was de lucht van een kelder, waarin geen licht en geen frische luchtstroom kunnen doordringen.

De putkoker mat omstreeks anderhalve meter in doorsnee, en daarboven aan waren duidelijk de steunijzers te zien, waar zich voorheen de smalle ijzeren ladder had bevonden, die het mogelijk maakte, in de put af te dalen.

„Het touw, Henderson!" beval Raffles kortaf. „Wij moeten drie meter naar beneden,

voor wij het bovineinde van de ladder vinden."

Henderson haalde het stevige touw te voorschijn, zoowat vijf meter lang, dat aan een der uiteinde voorzien was van een sterken haak, en legde dien om een in den steen gemetseld ijzer, nadat hij er aan gerukt had, om zich van de stevigheid te overtuigen.

Maar onze voorouders wisten wel wat metselen beteekende — zelfs de reus kon niets anders doen, dan het stuk ijzer, dat toch wel twee vingers dik was, een weinig om te buigen.

„Ik zal eerst gaan, mylord!" zeide hij, na het touw over den lagen putrand te hebben afgevierd. „Als het mij houdt, dan houdt het ons allen."

En reeds zwaaide hij een van zijn beenen over den rand, wrong zijn zwaar lichaam door het struikgewas, en liet zich voorzichtig zakken aan het touw, telkens met zijn voet tastend tegen den wand, tot hij eindelijk vlak onder zich de bovenste sport gevoeld had van den ijzeren ladder.

Hij begon die omzichtig af te dalen, twintig meter lager had hij den bodem van de geheel droge put bereikt.

Hij gaf een korte waarschuwingskreet, en weinige minuten later stond Raffles naast hem.

Toen kwam de bagage, door Brand, aan een lijn neergelaten.

En tenslotte liet de jongeman zichzelf af, en wipte den haak aan het einde van het touw van het steunijzer, zoodra hij de ladder bereikt had, opdat niet een al te nieuwsgierig onderzoeker dat touw mocht vinden, en eens een kijkje mocht gaan nemen.

„De put is nog altijd droog!" zeide Brand, zoodra hij naast Raffles stond.

„Dat is niet te verwonderen, hij zal ook nooit weer volloopen, want je zult je herinneren, dat wij thans op hetzelfde peil zijn van een der hoofdgangen der oorspronkelijke kolonmijn, die thans volkomen is uitgemergeld. Een der laatste ontploffingen ten einde het gesteente te doen springen, moet den gemetselden rand van de put hebben aangetast, het water is binnen enkele minuten door het gemaakte gat gestroomd, heeft zich verspreid in de mijngangen, en nooit heeft men er aan gedacht, dat gat te dichten. En misschien heeft men er ook wel aan gedacht, maar er den tijd niet toe gekregen, toen oorlog en opstand onverhoeds een einde kwamen maken aan het bestaan van dit kasteel! Wat de mijn zelve

betreft — het laatste stukje steenkool is er allang uitgehaald! Het is nog slechts een doolhof van gangen en schachten, en wij zouden er heel stellig in verdwalen en misschien jammerlijk omkomen, indien wij destijds niet de voorzorg hadden genomen, het einde van een zeer lang touw te bevestigen op het punt waar wij heengingen, en vervolgens onzen weg te merken!"

„Hier is het eerste merk, mylord!" riep Henderson uit, die reeds zijn krachtige lantaren had doen ontgloeien, en het schijnsel had doen vallen op een wit merkteeken, zoo hoog en zoo klein aangebracht, dat slechts een ingewijde het daar zou hebben gezocht.

De moeilijke tocht begon.

Reeds waren de drie mannen achtereenvolgens door het gat gekropen, vele jaren geleden door het buskruit der mijndelvers in den wand van de put geslagen en nu volgden zij, beladen met de bagage, een tamelijk wijde tunnel, waar nog de vermolmde stutten te zien waren, aangebracht om het gewelf te schragen, en die langzaam daalde.

En de drie mannen wisten dat zij nog op dezelfde wijze over een groote diepte zouden moeten dalen, want zij moesten eerst door de ruim tweehonderd meter van den berg, en dan nog eens bijna vijftig onder het niveau van de zee bij hoog water.

Zij hadden nog geen vijftig stappen gedaan of reeds maakte een wegwakking het noodig, naar een merkteeken te zoeken, teneinde verzekerd te zijn van hunnen weg.

Het kleine pijltje was er gelukkig nog, al was het dan wat verbleekt, en het wees hun den weg verder, steeds dieper.

Hier en daar moesten zij bukkend gaan, wanneer zij een werkgang volgden, op andere plekken konden zij gemakkelijk rechtop loopen, Henderson inclusief, want dan liepen zij door een van de tamelijk breede hoofdgangen, waar zij voorzichtig moesten zijn, niet te struikelen over de stukken spoorstaaf, die hier en daar nog bevestigd waren op de half verrotte dwarsliggers.

Nog tachtig jaren geleden hadden hier de kipkarretjes over de rails gedaverd, voortgetrokken door de arme mijnponny's, die nooit meer het daglicht hadden gezien, van het oogenblik af, dat zij voor het eerst naar hun stal binnenin den berg werden vervoerd.

Tot tweemaal toe daalden de drie mannen rechtstandig af, gebruik makend van de ladders, die in deze schachten nog aanwezig waren, en die slechts weinig geleden hadden,

want de mijn was volmaakt droog, en het hout was nog volstrekt niet wormstekig.

Door kronkelende gangen, waar hun voetstappen hol klonken, terwijl het schijnsel hunner lampen het nog aanwezige steenkoolgruis als diamant deed fonkelen, langs verlaten stallen, waar nog restjes van hooi en stroo te zien waren, en waar zij een paardenge-raamte vonden, de groote verzamelruimten waar zes of acht gangen op uitliepen, gingen zij verder, en dieper de aarde in, steeds geleid door het merkteeken, dat hen geen enkele maal in den steek liet.

En na ongeveer drie kwartier zoo te zijn voortgegaan, hoorden zij voor de eerste maal de zee.

Het klonk als een ver kerkorgel, geheimzinnig en plechtig.

„Over een uur zal de vloed opkomen — wij moeten ons trachten te haasten!" zeide Raffles.

„Zouden wij de duikboot thans nog boven water vinden?"

„Als wij maar voortmaken — dan is de opening zelf nog vrij! Zoo niet, dan zouden wij zes kostbare uren verliezen, door op het intrede van de eb te moeten wachten. Hier is een merkteeken!"

Zij gingen verder, en wisten, thans reeds onder de oppervlakte van de zee te zijn.

Hier liep de mijn op haar einde.

De gangen werden schaarscher en duidelijk was te zien, hoe men hier en daar vruchteloos een begin van een gang had gemaakt en het gesteente had aangeboord.

Thans zou men het gebied bereiken waar de zee het werk had overgenomen van den mijnwerker en door haar rusteloos wroeten zich talrijke wegen had gebaad in het schijnbaar onaantastbare gesteente.

Hier hield ieder spoor van steenkool en dus ook van menschenwerk op.

En nu begon het licht te weerkaatsen in druijsteenformaties, glinsterend van het water, dat bij zeer hoogen vloed weleens tot hier scheen door te dringen.

De zijgangen werden minder talrijk, nu en dan moesten de drie mannen een soort van natuurlijke trap afdalen met bijna meterhooge treden, waarbij zij elkander moesten steunen. En tenslotte kwamen zij aan een soort van koker, in de terminologie der mijnwerkers „schoorsteen" geheeten, waarvan alleen de uitstekende gedeelten in de steile wanden het mogelijk maakten, zich naar beneden te begeven.

Het was een moeitevolle, en tamelijk gevaarlijke tocht, omdat zij hunne bagage te dragen hadden, waarvan de zwaarte hen in hunne bewegingen belemmerde.

Het duurde bijna twintig minuten eer zij het benedeneinde van deze schacht hadden bereikt, met hun lantarens aan hun gordel bevestigd, en toen scheen het licht daarvan eensklaps in een zeer groote watervlakte.

Zij hadden het vreemdsoortige meer bereikt, waarvan de spiegel rees en daalde met de oppervlakte der golven, en waar, op een der steenachtige oevers, goed verborgen, de grijsgeschilderde Bruinvisch moest rusten, stevig verankerd. Met opzet had Raffles, toen hij de boot voor de laatste maal op die plek achterliet, de ballasttanks laten volloopen, zoodat bij hoog water de duikboot geheel bedekt was.

Hierdoor werd mogelijk losslaan van de ankerkabels voorkomen.

En verder daalden zij neer, thans langs den wand van een reusachtig groote spelonk, en overal schitterde en glansde het.

De waterspiegel was volkomen rustig, geen rimpeltje was er op te zien, en toch rees hij gestadig, tegelijkertijd met de zee daarbuiten, welker dof gedreun, hier duidelijk verneembaar was.

En eindelijk stonden zij op de smalle strook strand, die binnen drie kwartier eveneens zou zijn onderloopen. Het water zou zelfs zoo hoog stijgen, dat het den onderkant zou bereiken van den schoorsteen, waardoor zij zoeven waren afgedaald.

Niet zonder eenige vrees en spanning gingen zij verder, want de storm had niet lang geleden geducht huis gehouden op deze kusten en het was niet geheel en al onmogelijk dat die tot zelfs hier, in de ingewanden der aarde, zijn uitwerking had doen gevoelen.

Maar tien minuten later slaakten alle drie de mannen een uitroep van vreugde en opluchting, de grijsgeschilderde rug van de brave Bruinvisch stak ongeveer twee decimeters nog boven de oppervlakte van het water uit.

„Snel aan boord, vrienden — binnen een kwartier zal het water over het dek slaan,” zeide Raffles.

De drie mannen moesten tot halverwege de knie door het water waden, voor zij de duikboot konden bereiken. De ankerrossen werden ingehaald na te zijn losgemaakt van de rotsblokken, waaraan zij bevestigd waren geweest. Het ronde luik werd losgeschroefd en

de drie mannen daalden achtereenvolgens langs de smalle ladder af naar het binnenste van de duikboot. Het luik werd openge laten teneinde daarbinnen de lucht zooveel mogelijk te ververschen.

En allereerst ondernamen de drie mannen een korten inspectietocht door het geheele schip, nauwelijks vijftien meter lang, maar een wonder van techniek en snelheid. Het kon worden gedreven zoowel door electriciteit als met ruwe stookolie waarvan een zeer groote hoeveelheid kon worden meegenomen.

De voorraden bleken ruimschoots voldoende te zijn voor een tocht van drie weken, de machines werkten onberispelijk, het toestel voor de luchtverversching was volkomen in orde, en geen enkel druppeltje water was in al dien tijd in het binnenste van de duikboot doorgedrongen.

De levensmiddelen, de wapens en de bagage werden aan boord gebracht, en toen was het reeds tijd om het ronde luik hermetisch te sluiten, want reeds kabbelde het water tegen den lagen opstaanden rand aan.

Het was over zessen, toen Henderson, die begonnen was met het leegpompen der watertanks, kon uitroepen:

„Wij drijven, mylord!”

„Op weg dan — ik wil nog buiten zijn, terwijl de zon ons bestraalt! Het moet iets heerlijks zijn na deze tocht door de onderwereld!”

Zeer voorzichtig verliet de boot haar ligplaats, terwijl de machine langzaam begon te draaien. Een kleine beweging aan een koperen hefboompje en de felle zoeklichten begonnen te schijnen en verlichtten het helder groene zeewater tot op een afstand van wel vijftig meter. Meer dan voldoende dus, om er zijn weg bij te zoeken door die onderaardsche schachten.

Raffles had zelf plaatsgenomen achter het kleine stuurrad, en keek door het dikke lensglas, dat hem in staat stelde, te zien, niet alleen wat zich boven den waterspiegel, maar ook wat zich daar beneden bevond.

Deze lens was nauwelijks een decimeter in doorsnede, en even dik. Gewoon glas van die dikte zou onbruikbaar, wijl bijna geheel ondoorzichtig zijn geweest, maar deze lens, even sterk als een staalplaat van een halve centimeter dikte, was geslepen uit het helderste kwarts, en slechts weinig minder doorzichtig dan een gewone goede vensterruit. En de boot kon zakken tot een diepte van honderd vijftig meter, zonder dat men vrees behoefde te koesteren, dat dit kijkglas zich zou begeven.

De Bruinvisch voer nu langzaam verder, en stak het ondergrondsche meer in zijn volle breedte over. De diepte hiervan wisselde af tusschen twee en acht meter bij hoog water.

En hoog water moest het zijn, om deze spelonk te kunnen verlaten, want dan eerst liep de tunnel geheel onder, welke Raffles thans invoer, en die óp die plek omstreeks vijf meter breed was.

Zij versmalde zich echter spoedig, en werd zoo nauw, dat er aan weerszijden van de duikboot ternauwernood een decimeter ruim-

te overbleef, en men slechts met de grootste behoedzaamheid voort kon gaan. Maar weer verwijdde zij zich, werd hooger, een groenachtig licht drong schemerig door het kijkglas naar binnen, toen het zoeklicht voor een oogenblik gedoofd werd, en vijf minuten daarna voer de Bruinvisch de opening in den machtigen rotswand uit, die zich van den bodem der zee op deze plek bijna rechtstandig verheft.

De reizigers hadden de open zee bereikt.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De jacht op de mallboot.

Het licht werd gedoofd en de korte perescoop werd omhoog gedraaid, zoodat het mogelijk was thans ook de oppervlakte van de golven te kunnen overzien, zonder te rijzen.

Brand plaatste zich voor het kijkglas, draaide de perescoop naar alle richtingen en sprak na eenige oogenblikken:

„De zon staat nog juist boven de kim, en schepen zie ik zoo goed als niet. Heel in de verte een paar visscherspinken, die koers zetten naar hunne havens.”

„Dan gaan wij naar de oppervlakte!” riep Raffles uit. „Wij kunnen het er wel op wagen. En hoe meer wij boven water kunnen varen, hoe beter het voor ons is — het scheelt tien mijlen per uur in de snelheid!”

Er werd nog meer water uit de tanks ge-

pompt, het dek kwam boven de oppervlakte, de ronde deksel werd haastig losgeschroefd, en de heerlijke zeelucht stroomde naar binnen, tegelijkertijd met de laatste stralen van het daglicht.

Voor enkele minuten gaf Raffles Henderson het roer over en klom met Brand naar het dek.

Inderdaad was de Noordzee op dat oogenblik zoo goed als verlaten. Heel in de verte waren de zeilen van een paar visschersbooten te zien. Het waren zeker Engelschen, Hollanders en Denen, die onder Doggersbank waren gaan visschen.

Met zoo groote snelheid kliefde de boot de baren, dat het boegwater in een meterhooge fontein opsproot en zich langs de flanken van

het stalen schip diepe waterdalen vormden, terwijl tot op een kilometer afstand het zog te zien was als een streep sneeuw wit schuim.

Henderson had reeds den steven naar het zuiden gewend, en de duikboot vloog over de golven als een renpaard, met een vaart van iets meer dan veertig mijlen.

„Als wij het zoo konden volhouden, Brand,” zeide Raffles glimlachend, „dan zouden wij haar binnen drie dagen beet hebben. Het is jammer dat wij nu en dan misschien verplicht zullen zijn te duiken, als een mailboot wat al te dicht in onze nabijheid komt. En nu zullen wij eens aan prozaïscher dingen denken, en zien wat Henderson zoeven voor geheimzinnige zaken heeft verricht in zijn kombuis!”

Een aangenaam prikkelende geur, die zelfs op het dek merkbaar was, dreef ook Brand de smalle ladder weder af en een oogenblik daarna zaten de beide vrienden tegenover elkaar in de lange, smalle voorkajuit, op dezelfde banken, die aanstonds als kribben zouden worden gebruikt.

En zij aten met smaak van de gerechten, welke de onvolprezen Henderson had weten te bereiden met behulp van den electrischen oven.

„Het is uit een blik, en het smaakt alsof het versch was!” riep Brand door de smalle openstaande deur naar de kleine machinekamer, en hij wist dat hij Henderson geen grooter genoegen had kunnen doen dan met dezen lof!

Maar de avond daalde nu snel, de bakboord en stuurboordlichten moesten worden ontstoken. Brand nam eenigen tijd de plaats van Henderson aan het stuurwiel over, de reus ging zijn maag vullen, en nam toen zijn wachtpost in op het dek, of liever halverwege, want hij had plaatsgenomen op den derden sport van het stalen laddertje, uit vrees, zooals hij zeide, dat zijn groot lichaam weerstand zou bieden aan de lucht.

Raffles gebruikte een groot gedeelte van den nacht om met de grootst mogelijke snelheid langs de kust van Engeland te varen, door het Kanaal het Nauw van Calais — en het was nog geen middernacht, toen zij eindelijk in de verte het schijnsel uit het oog verloren van het geweldig sterke vuurtorenlicht van Lands End — en daarmee hadden zij eigenlijk pas goed afscheid genomen van Europa.

Een mailboot vaart dag en nacht met onverminderde snelheid voort, en Raffles was dus wel verplicht, hetzelfde te doen.

Er werd dus een waakdienst ingesteld, zoo

ingericht, dat telkens twee der mannen zouden waken, terwijl de derde sliep. Het kwam er immers ook volstrekt niet op aan of zij een gat in den dag sliepen, want er viel niets anders te doen dan de boot te besturen, te eten, en de machine van nieuwe brandstof te voorzien!

En de order luidde, dat er zooveel mogelijk aan de oppervlakte moest worden gevaren, opdat er niets aan snelheid verloren zou gaan.

Er bestond niet veel kans, dat men lastig zou worden gevallen.

De nachten waren donker, want de maan veranderde juist van kwartier, en al zou de kapitein van een groote Transatlantische mailboot in de duisternis een hem onbekend vaartuig met groote snelheid zien passeeren, dan zou hij waarschijnlijk toch nog denken, met een Engelsche torpedoboot te doen te hebben die deel uitmaakte van een of andere nachtelijke manoeuvre en verdwaald was. Overdag was het lastiger, want dan zag men wel eens drie, vier schepen tegelijk, en reeds bij het kriecken van den eersten dag was Henderson, die toen het vaartuig bestuurde, verplicht, om hals over kop het luik te sluiten, de ballasttanks te laten volloopen en onder de oppervlakte te vluchten.

Er zullen wel zeer weinig duikbooten bestaan hebben zooals de Bruinvisch, die bestuurd konden worden door een enkelen man! Inderdaad was het dengeen, die achter het kleine rad stond, mogelijk, zonder zelfs een voet te verzetten, alles te doen wat noodig was, om de boot te doen rijzen of dalen. Hij behoefde slechts een arm op te heffen, en hij kon het ronde luik sluiten, met een paar handgrepen, en zoo hermetisch, dat geen druppeltje water naar binnen kon dringen, hij strekte zijn hand naar rechts uit, en het overhalen van een handel deed de ballastbakken leeg of vol loopen, snel of langzaam naar verkiezing.

Ter linkerzijde van het stuurrad bevonden zich de hefboomen die den stand regelden van de vinnen, de beide achterschroeven, waardoor het mogelijk was, zeer snel en met heel wat minder gevaar dan het geval pleegt te zijn met de duikbooten der oorlogsmarine van vrij groote diepte naar de oppervlakte te stijgen of van daar te duiken.

Het was ook mogelijk, een der schroeven stil te zetten, zoodat de boot zeer vlugge wendingen kon maken, zonder zelfs van een roer gebruik te moeten maken.

Nog een paar kleine knoppen op het stuurwiel die den gang der machine regelden,

waarvan een groot deel voor den bestuurder overzichtelijk was, en de man achter het wiel was in staat geheel alleen dit wonderlijke scheepje te besturen, spits als een naald, van het allerbeste staal vervaardigd, en aan alle kanten zoo glad, dat het, als het moest, gemakkelijk dwars door een houten schip zou heengaan, zooals een projectiel door een houten plank dringt!

Brand was dien morgen de man die voor het ontbijt moest zorgen, en Raffles was de man... die sliep!

En hij sliep even rustig, als wanneer hij zich had bevonden in zijn eigen bed, keurig opgemaakt door Gaston, zijn trouwen, grijzen bediende!

Het ontbijt moest worden genuttigd terwijl de boot onder water voer, maar nauwelijks was het gevaar een kwartier later geweken, of de Bruinvisch rees weder naar de oppervlakte en spoedig toonde het hoogopspuitende boegwater aan, dat de boot haar geweldige snelheid weder herkrege had.

Er gebeurde dien dag verder niets bijzonders. Het compas en zijn zeekaarten wezen Raffles de juiste richting aan, en hij wist dat hij zuiver de route volgde van de groote schepen der White Star Line. Op geregelde tijden werd de zon geschoten, Raffles bepaalde hoogte en breedte, en Brand verzette dan telkens zijn horloge, hetgeen Henderson even vaak hardnekkig bleef weigeren. De brave reus vertrouwde meer op een van zijn grootvader geërfd, monsterachtig groot zakuurwerk, dan op de beweging van het hemellichaam, zonder hetwelk wij het leven op deze aarde schijnbaar niet zouden kunnen denken.

De zee was volmaakt rustig, en dat was een voor- zoowel als een nadeel voor de achtervolgers.

Want een gladde zee maakte ook de vaart voor de Mauretania gemakkelijker, terwijl een storm uit het westen haar vaart aanzienlijk zou vertragen, terwijl de Bruinvisch desnoods onder de oppervlakte zou kunnen duiken en niet dieper behoefde te gaan dan vier meter om daar een volkomen stille waterlaag aan te treffen, waar volstrekt niets te bemerken zou zijn, zelfs van den heftigsten storm.

De tweede dag verliep, de derde, en de vierde brak aan, zonder dat men nog een spoor van de Mauretania gezien had.

Wel waren er drie zeer groote schepen gepasseerd op zoo korten afstand, dat Raffles het raadzaam had gevonden te duiken, maar zij allen waren het kleine, grijze schip tege-

moet gekomen. Zij hadden slechts een enkel schip van de Holland Amerika Lijn ingehaald, de groote Statendam, en een grooten boog beschreven, om dat schip te ontgaan.

Brand begon zich onrustig te gevoelen, en vertoonde zich reeds vroeg met zijn sterksten kijker op het dek, om naar het kolossale schip te zoeken aan boord waarvan zich de sluwe moordenaar moest bevinden, die op zulk een geraffineerde wijze zijn misdaad had trachten te verbloemen.

Overmorgen moest de Mauretania aankomen, en zij hadden dus nog slechts twee dagen om het vaartuig in te halen. En het is waar dat de Bruinvisch steeds haar plicht had gedaan, dat de machines met de regelmaat van een uurwerk hadden geloopt, maar men had toch vrij vaak moeten duiken, en dan was telkens de snelheid zoozeer gedaald, dat zij stellig niet grooter was dan die van het achtervolgde schip, en eerder geringer!

Raffles echter was vol hoop, en dien morgen sprak hij aan het ontbijt:

„Het zou mij niets verwonderen, Brand, als wij de Mauretania reeds over eenige uren in het oog kregen?“

„Ik mag het lijden! En hoe denk je het eigenlijk aan te leggen, om hem te pakken te krijgen?“

„Wel, wij zullen seinen! Het toestel voor de draadlooze telegrafie is toch in orde?“

„Volkomen in orde! Waarom sein je nu eigenlijk niet reeds?“

„Omdat ik eerst zeker wil zijn, dat ik het schip gemakkelijk kan inhalen, en die zekerheid heb ik pas, als ik het gezien heb!“

„En wat zou je willen seinen?“

„Wel, allereerst aan den kapitein, dat hij een man in zijn hut moet opsluiten, die er zus en zoo uitziet, en hut nummer zooveel bewoont, en een passagebiljet heeft genomen onder den naam Smith, zooals bijna iedere Engelschman heet die niet Johnson, en Brown is gedoopt.“

„Maar ik denk, Edward, dat de kapitein zich nog wel eens zal bedenken!“

„Waarom?“

„Omdat hij volstrekt geen zekerheid heeft, dat men hem niet voor den gek houdt. Er worden met de radio wel meer grappen uitgehaald, en jij kunt verzekeren zooveel je wilt, dat je van Londensche politie bent — dat moet hij dan maar gelooven!“

„Je hebt gelijk, Brand, en toch zal ik voor alle zekerheid in de eerste plaats seinen. De Mauretania is ontzaglijk groot, en als onze

man ons vaartuig zoo snel ziet naderen, dan kon hij wel eens al te vlug begrijpen, dat het op hem voorzien was, en zich verschuilen!"

"Op een schip?" riep Brand verwonderd.

"Vergeet niet dat het een drijvend dorp is! Het is geen schip meer, het is een kleine stad! Er bevinden zich vijfduizend menschen aan boord, het is twee en veertig meter breed, het is bijna driehonderd meter lang, het heeft acht dekken, drie en dertig ruimen, honderden bergplaatsen, kortom, zooveel hoeken en gaten, dat ik wel kans zou zien, mij een heele maand goed verborgen te houden, alvorens men mij had gevonden!"

"Dat zou leelijk zijn!" zeide Brand bezorgd. „Want als eenmaal het schip in de haven is, kunnen wij hem niets meer doen!"

Spoedig leidde Raffles het gesprek in andere banen, en men dacht verder niet meer aan den dief van het parelsnoer, tot Raffles laat in den middag opnieuw aan hem herinnerd werd, en dat wel op een zeer onaangename en volkomen onverwachte wijze.

Hij zat reeds eenigen tijd met de luisterhelm van het radiotoestel voor den ontvanger, toen hij de volgende korte boodschap ontving, die hem niet weinig deed ontstellen:

„Kapitein Mauretania — man aan boord onder den naam Smith — dekhut 317 — verdacht van diefstal parelsnoer gravin de Saint Albans — de hoofdcommissaris van politie te Londen verzoekt u Smith vast te houden in zijn hut en vaart van uw schip indien mogelijk een weinig te vertragen — snelloopend vaartuig met politie-autoriteiten op weg om u in te halen."

Hij bleef met gespannen aandacht luisteren, het toeval zegenend, dat hem de golf-lengte van het verzendstation van Scotland Yard had doen kiezen, en een oogenblik daarna teekende hij het lakonieke antwoord op van den kapitein der Mauretania:

„Zal Smith in zijn hut opsluiten — kwam mij dadelijk verdacht voor — zal vaart schip eenigszins matigen voor zoover ik dit kan overeenbrengen met mijn plicht als gezagvoerder."

Raffles had Brand reeds een paar malen met een gebaar tot zwijgen moeten manen, want de jongeman, opmerkzaam geworden door de gespannen uitdrukking op Raffles' gelaat, had hem reeds eenige vragen willen stellen.

Nu hij volstrekt niets meer hoorde, legde Raffles het toestel naast zich neer, en zeide kortaf:

„De politie is er achter! Zij hebben draadloos de kapitein van de Mauretania gewaarschuwd om Smith vast te houden!"

„Dus zij zouden reeds zoo spoedig tot dezelfde conclusie zijn gekomen als jij?" riep Brand op een toon van ongeloof uit.

„Dat is nog zoo zeker niet!" antwoordde Raffles langzaam. „Het is echter wel zeer mogelijk, dat de beambte van het agentschap der White Star Line zijn mond niet heeft kunnen houden, en dat de vragen die ik hem stelde ter oore van de politie zijn gekomen. Misschien hebben zij dit in verband gebracht met hun eigen vermoedens — of wie weet is er iets aan het licht gekomen betreffende het bezoek van dien ongelukkigen man, die zijn dood tegemoet ging in het huis van Fowler, of, hetgeen ook mogelijk is — de geneesheeren hebben per slot van rekening verklaard, dat de man al minstens drie dagen dood moest zijn, zoodat ook de politie wel tot de gevolgtrekking moest komen, dat de vermoorde in dat geval onmogelijk Fowler kon zijn. Niemand kan immers zeggen wat er gedurende onze afwezigheid te Londen is geschied! Raakt eenmaal een steekje los aan het kunstig netwerk van leugens, hetwelk een misdadiger heeft gebreid, dan rafelt het al spoedig verder uit. Wie weet is de kapper komen opdagen, die den valschen baard heeft geleverd — of misschien is er wel verraad gepleegd door een vrouw, die hij in den steek heeft gelaten — wat komt het er ook eigenlijk op aan? Wij hebben alleen maar rekening te houden met het feit, dat wij achter ons aan nog een zeer snelle boot van de politie hebben, en dat wij dus voort zullen moeten maken, wanneer wij althans niet willen, dat al onze moeite vruchteloos zou zijn gebleken."

„Maar Edward, wij kunnen volstrekt niets doen!" riep Brand wanhopig uit.

„Mag men weten waarom niet?"

„Omdat de kapitein nu radiografisch gewaarschuwd is! Hij verwacht de politieboot!"

„Welnu — wat brengen wij hem anders?" hernam Raffles bedaard. „Ik ben degeen die hem geseind heeft!"

„Als die stoutmoedigheid maar niet gestraft wordt!" zeide Brand hoofdschuddend. „Ik weet het niet — maar ik heb een vermoeden, dat deze zaak verkeerd afloopt!"

„Ik denk integendeel dat het voortreffelijk zal gaan!" zeide Raffles opgewekt. „Het wordt misschien een weinig ingewikkelder, maar als wij ons haasten, kunnen wij de politie nog gemakkelijk voor zijn. En nu zou ik

mijn post op het dek maar weer innemen Brand, het kan nu onmogelijk zoo lang meer duren of wij moeten het schip zien!"

En Brand zag de Mauretania, juist toen Henderson kwam waarschuwen, dat de warme lunch gereedstond.

Hij slaakte een opgewonden kreet, want hij kon zich onmogelijk vergissen in de vorm en de grootte van de mailboot, die hij zoeven in het gezichtsveld van zijn kijker had gekregen.

Dat waren wel degelijk de drie ontzaglijke pijpen, en de vier geweldige laadmasten van die drijvende stad, die daar met een snelheid van dertig knopen de golven doorkliefde!

Zijn kreet had Raffles, die juist de kaart bestudeerde, naar het dek gelokt, en zwiingend gaf hij hem den kijker over.

Raffles tuurde er slechts even door, en zeide glimlachend; terwijl hij Brand het instrument teruggaf:

„Het is de Mauretania! Binnen twee uren kunnen wij haar hebben ingehaald. Er is dus tijd in overvloed om te lunchen."

De beide mannen haastten zich naar beneden, aten met smaak van hetgeen de vaardige hand van Henderson bereid had, en klommen toen weder naar het dek.

De boot lag nauwelijks een paar decimeters boven de golven, en zij behoefden niet de minste vrees te koesteren, dat men hen daarginds reeds nu zou kunnen zien.

Zij bleven nog een uur aan dek, de afstand verminderde zichtbaar, en toen beval Raffles:

„Nu naar beneden! Wij moeten den kapitein zoo weinig mogelijk gelegenheid geven zijn gedachten aan ons te wijden. Hij mocht het eens vreemd vinden dat de politie van een duikboot gebruik maakt! Wij zullen nog een weinig dalen, en dan plotseling te voorschijn komen, zoodra wij binnen een paar kabellengten afstand zijn. Leg de seinvlaggen vast uit, ik zal de radio bedienen!"

Henderson kreeg zijn bevelen, het luik werd veiligheidshalve gesloten, de boot zakte nog enkele centimeters, zoodat er nauwelijks iets van het dek zichtbaar was, maar de snelheid bleef nog groot genoeg, om zienderoogen op de mailboot in te loopen. Kapitein Baywater had blijkbaar zijn woord gehouden en de vaart van zijn schip een weinig vertraagd. Hij zou zeker wel met verlangen uitzien naar de politieboot, want het was de vraag of hetgeen hij deed te verantwoorden was jegens zijn maatschappij, wier belang het meebracht, den overtocht in zoo kort mogelijken tijd te doen.

Raffles had het toestel, den radioontvanger

weder om het hoofd gesloten, en zoo zat hij geduldig te wachten, zonder echter iets te kunnen opvangen.

Het duurde bijna een uur, voor hij tenslotte voor zijn geduld beloond werd.

Kapitein Baywater trachtte blijkbaar aansluiting te krijgen met de politieboot, wat hem na eenigen tijd gelukte.

En toen kwam de vraag, die Raffles wel verwacht had:

„Waar bevindt ge u op het oogenblik?"

En even later kwam het antwoord:

„Twee en veertig graden Westerlengte, en zestig graden Noorderbreedte!"

„Haast u dan zooveel mogelijk — Smith is niet te vinden!"

„Heeft hij achterdocht gekregen?"

„Erger nog, ik ben bang, dat wij met een sluwen duivel te doen hebben, en dat hij uw radiografische boodschap heeft opgevangen? Wij zoeken hem thans door het geheele schip, maar hebben hem nog steeds niet kunnen vinden!"

„Tracht dan uw snelheid nog wat te verminderen. Wij zullen de onze tot het uiterste opdrijven, en stel alles in het werk om den kerel terug te vinden!"

„Laat ook vooral uw motorsloepen goed bewaken! Gij zijt op geen dagreis meer van de kust, en hij kon vannacht wel eens willen trachten te ontvluchten! Wij zullen ons haasten om bij u te komen!"

En de verbinding werd afgebroken.

„Maak het luik open, en stel vast waar wij ons bevinden, Brand!" beval Raffles. „Vlug wat."

De jongeman haastte zich het bevel op te volgen, en vijf minuten later wist Raffles dat de politieboot zich op ongeveer zes uur vorens achter hen bevond!

Dat was juist genoeg — maar heel veel speling kreeg hij niet! En het was maar goed, dat kapitein Baywater er zelfs niet aan zou denken, zijn vaart nog meer te vertragen, om stil te liggen en bij te draaien! Dat was een klein voordeel, waarvan Raffles aanstonds gebruik wilde maken.

Maar het groote nadeel was, dat kapitein Baywater wel uiterst verbaasd zou zijn, zoo plotseling een politieschip te zien opdagen, dat, volgens de eigen verklaring van zijn kapitein, een oogenblik te voren nog zes uur vorens achter hem lag!

Raffles wilde echter thans niet meer aarzelen en alles op één kaart zetten!

„Laat haar rijzen, Henderson, en laat haar

loopen wat zij maar kan. De seinvlaggen, Brand en naar het dek!"

Reeds was hij het kleine laddertje opgeklauterd, en nu was zelfs al geen kijker meer noodig, om het geweldige schip duidelijk te kunnen waarnemen.

Brand keek er een oogenblik naar, en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

„Hoe denk je het te verklaren, dat we hier zijn?"

„Kijk maar naar mijn seinen — en je zult het begrijpen!" antwoordde Raffles glimlachend. „Ik geloof dat ik al iets gevonden heb."

Zich schrap zettend tegen den gevlochten staalkabel, die als verschansing dienst moest doen, stak Raffles twee kleine vlaggen omhoog, en wachtte toen af, tot hij van het groote schip het tegensein kreeg:

„Ik heb u gezien! Ik wacht uw sein!"

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het laatste bedrijf.

De vlaggen in de handen van Raffles begonnen zich te bewegen, op de achterplecht van het groote schip, stond een man, eveneens van twee vlaggen voorzien, en Brand kon nu zeer gemakkelijk het volgende korte gesprek aflezen:

„Waarschuw den kapitein!"

„Het is geschied — kapitein Baywater staat naast den seinman!"

„Wij zijn van de politie! Zooeven bericht gekregen van de groote politieboot, dat wij haar taak moesten overnemen. Een zekere Smith is aan boord, die zich bevindt onder verdenking van roof en moord!"

De seinman moest zeker het ontvangen sein bespreken met den kapitein, want het duurde een oogenblik voor hij ten antwoord gaf:

„Smith is nog niet gevonden! Vreezen dat hij overboord is gesprongen!"

Raffles bedacht dat een man als Fowler waarschijnlijk niet zoo spoedig tot zulke uitersten zou overgaan, maar dat seinde hij niet! Zijn vlaggen zeiden eenvoudig:

„Blijf doorzoeken! Wij komen zoo spoedig mogelijk aan boord. Zet een motorsloep uit om ons af te halen. Draai een weinig bij."

Kapitein Baywater scheen hier eigenlijk weinig lust in te hebben, maar toch kwam na eenige aarzeling het antwoord:

„Wij zullen nog wat vaart minderen om de motorsloep uit te zetten! Met hoeveel zijt gij?"

„Twintig man!" loog Raffles voor de vuist weg. „Maar er komen er slechts twee aan boord. De kleinste sloep is dus groot genoeg! Haast u!"

Wat kapitein Baywater ook mocht denken van het feit, dat de Londensche politie tegenwoordig scheen te beschikken over den bodem, hij had de „Union Jack" gezien, wapperend op den achterstevan, en het gezicht van de Engelsche vlag, was voor hem voldoende naar het scheen.

Overigens had hij niet de minste reden om wantrouwend te zijn, want hij had eenige uren te voren inderdaad in verbinding gestaan met een vaartuig, dat wel degelijk tot de politie behoorde, en tenslotte had Smith zelf of hoe de man dan anders heeten mocht, aanleiding genoeg gegeven tot verdenking door zich plotseling onvindbaar te maken.

Raffles wendde zich tot Brand, die achter hem was komen staan, en zeide:

„Er kan natuurlijk niet meer aan getwijfeld worden — de schurk heeft in de buurt gestaan van den marconist, of hij heeft met een eigen toestel de waarschuwing van de politieboot opgevangen, en nu zal het nog lastig genoeg zijn, hem te zoeken in dat reusachtig groote schip."

„Ik kan niet inzien dat wij meer succes zullen hebben," zeide Brand mismoedig.

„Laten wij maar op ons goed geluk hopen, en ga nu de papieren maar eens halen, want daar zal natuurlijk naar worden gevraagd! Henderson zal hier blijven om de boot te besturen, en wij mogen de officier van de Mauritania, die het bevel voert over de sloep, niet aan boord laten komen, anders zou hij aanstonds zien hoe het gesteld is met de twintig koppen van mijn bemanning! Houdt je dus gereed om dadelijk in de sloep over te stappen.”

„Zij zullen wel verbaasd zijn over de kleine afmetingen van ons schip, Edward!”

„Wij zullen hun iedere aanleiding tot verbazing ontnemen, door nog wat dieper te zakken!” hernam Raffles. „De zee is gelukkig buitengewoon kalm, een meer gelijk, en niets belet ons, nog een decimeter dieper te dalen!”

Terwijl Raffles Henderson de noodige bevelen gaf, en de boot langzaam nog wat onder water zonk, zoodat het volkomen onmogelijk was, zich omtrent haar waren omvang een oordeel te vormen, ging Brand de papieren opzoeken in de kajuit, en tevens de beide uniformpetten die ruimschoots voldoende waren, om hem en Raffles te doen schijnen wat zij niet waren.

Juist toen hij weder aan het dek kwam, daalde van het groote schip langzaam een met zes matrozen en een bootsman bemande sloep aan de takels omlaag, bereikte de oppervlakte van de zee werd losgemaakt, afgestoken, en kwam naar de duikboot toe.

De riemen plasten met regelmatige cadans in het water, en weinige minuten later streek de sloep langs het boord van de duikboot, en Raffles, die zag dat de bootsman opstond om aan dek te springen, zeide haastig:

„Blijf maar waar je bent, vriend, wij komen al!”

En reeds was hij overgesprongen in de sloep, op den voet gevolgd door Brand en dadelijk keerde de kleine boot weder terug naar het groote zeekasteel.

Daar had men intusschen reeds de valreep neergelaten, die ook door de loods gebruikt wordt, wanneer deze aan boord komt, en snel klauterden de beide mannen, voorafgegaan door den bootsman, naar het tusschendeck, waar een officier hen reeds wachtte.

Raffles vertoonde dadelijk de papieren, de officier zag ze in, en gaf ze terug met de woorden:

„Dat is in orde! Maar wat niet in orde is, dat is het geval met dien Smith. Wij hebben de geheele bemanning aan het werk gezet om den kerel te vinden, maar men zou waarlijk

zeggen dat hij er een einde aan gemaakt heeft, en overboord is gesprongen!”

„Dat komt mij niet zeer waarschijnlijk voor, mijnheer!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Het is u misschien bekend, dat die schurk een moord heeft gepleegd, teneinde ongestoord van het bezit van het paarslsnoer te kunnen genieten?”

„Dus het is nog erger dan wij dachten,” riep de officier verschrikt uit. „Wat wilt gij dat wij doen zullen mijnheer?”

Raffles dacht een oogenblik na, en gaf toen ten antwoord:

„Om te beginnen zou ik u aanraden, te blijven doorzoeken! En wijs mij dan eens dadelijk de hut van dien man.”

„Het zal geschieden mijnheer! Kunnen wij de vaart van het schip weder vermeerderen? Wij hebben reeds een kostbaar half uur verloren!”

„Dat kunt gij doen, als gij wilt!” antwoordde Raffles, die niets liever wilde dan den afstand tusschen het vaartuig en de politieboot die haar natuurlijk nog zou volgen, zoo groot mogelijk te maken.

Aanstonds begonnen de machines weer met meer gerucht te werken, en het schip herkreeg zijn vaart. Henderson, die zijn bevelen had, volgde op een afstand, dien hij nooit kleiner liet worden dan een halve kabellengte.

De officier beklom de trap naar het groote promenadedek, en terwijl de beide vrienden hem volgden, keken heel wat nieuwsgierige oogen hen na, want reeds had het meerendeel van de reizigers gemerkt dat er wat gaande was, en het duurde niet lang of de reden van het onderzoek, dat over het geheele schip werd ingesteld, was bekend geworden.

De officier liep op een der hutten toe, op het voornaamste dek, opende een deur, maakte plaats, en zeide:

„Hier is het! Het was toevallig dat Smith deze hut nog juist kon krijgen, daar op het laatste oogenblik de Amerikaan die haar had besproken zijn reisplan wijzigde.”

Raffles trad de weelderig ingerichte hut binnen, hij keek er eens rond, op de kofferschraag stond een splinternieuw valies, gevuld met even nieuwe kleederen een zilveren toiletgarnituur, een kistje fijne sigaren, en een revolver, die nog maar heel weinig gebruikt was, en geheel geladen.

In de kast hingen nog meer kleeren, die vaker gedragen schenen te zijn, en Raffles begon alles met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken, tot het bed toe, tastte onder de

matras, keek of die niet was opengemaakt en weer dichtgemaakt, maar hij vond geen spoor van het gestolen collier.

Dat was een bewijs te meer dat de schurk die het stal in allerijl gevluht was om zich te gaan verschuilen maar toch niet zoo snel, of hij had gelegenheid gevonden, het kostbare collier bij zich te steken.

Een oogenblik stond hij peinzend in het midden van het vrij ruime vertrek, en overwoog zijn kansen.

Men zou in een vaarttuig als dit dagenlang kunnen zoeken zonder de schuilplaats te ontdekken van den sluwen misdadiger. Alleen de ruimen reeds, die vol bagage en vrachtgoederen stonden, boden gelegenheid te over, in hun geweldige uitgestrektheid, om er zich verscholen te houden. Beneden in het hol van het schip, waar het zeer duister was, en waar allerlei voorraden bewaard werden, touwwerk en zeildoek, ijzergaren en hout, was de gelegenheid eveneens groot, zich te verschuilen.

En als eenmaal het schip de haven van New-York had bereikt, hetgeen in den loop van den volgenden dag zou geschieden, minstens zes uren vroeger dan verwacht was, daar de reis buitengewoon voorspoedig was geweest — en nu liep het reeds naar vieren, — dan was de kans om de schurk zijn buit afhandig te maken, zoo goed als geheel verkeken.

Dit alles overwegend trad Raffles weder op het dek, toen er juist eenige passagiers voorbijgingen, waaronder een zwaarlijvig heer, die door den officier beleefd werd gegroet, en die op den voet gevolgd werd door een Engelschen setter, een zeer fraai dier.

„Dat is de petroleumkoning Burton!” fluisterde de officier. „Heeft voor zich alleen een heele suite gehuurd. Milliardair!”

„In hem stel ik minder belang — maar in zijn hond des te meer!” gaf Raffles ten antwoord. „Mogen die tegenwoordig zoo maar vrij rondloopen?”

„Eigenlijk mag het niet, maar u begrijpt — zulk een rijk man — hij reist veel met onze lijn, — men moet iets door de vingers zien!”

Raffles hoorde het antwoord nauwelijks, want reeds was hij op den petroleumvorst toegetreden, en zeide, aan zijn uniformpet tikkend:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar zoudt gij mij wel voor een oogenblik uw hond willen leenen?”

„Mijn hond leenen?” vroeg mijnheer Bur-

ton verbaasd en verontwaardigd. „Gij maakt zeker maar een grapje?”

„In geenendeele! Het zal u bekend zijn, dat wij hier aan boord zoeken naar een misdadiger, die zich verscholen moet houden. Dat kan een heel lange geschiedenis worden — tenzij wij een speurhond hadden! En nu doet het toeval mij er een aan de hand! Ik ben van Schotland Yard! Het is waar, de kans dat uw hond een goede speurder is, moet zeer gering worden geacht....”

Dat was een slimme zet van Raffles.

Burton zou misschien geweigerd hebben, maar nu gevoelde hij zich in zijn eer aangetaast, men durfde twifelen aan de bekwaamheden van den hond van zulk een groot man, en daarom zeide hij uit de hoogte:

„U kent Leicester, mijnheer? Hij is een uitstekende jachthond, en ik zie niet in waarom hij ook niet een man zou kunnen opsporen. Het is vreemd genoeg dat ik daar zelf niet eerder aan gedacht heb!”

„Inderdaad vreemd mijnheer,” hernam Raffles met een flauwe glimlach. „Leicester heet dit prachtexemplaar dus?”

„Leicester of Maycomb mijnheer!”

„Een uitmuntend geslacht! Ik ken die honden! Nu dan, ik neem uw aanbod dankbaar aan, en — wij zullen maar dadelijk een proef nemen van zijn bekwaamheden. Mag ik u om die lijn verzoeken?”

„Zoudt gij hem zelf willen leiden? Ik geloof niet dat hij met u zou willen meegaan!” riep Burton met een spotlachje.

Raffles keek hem een oogenblik strak aan, en zeide koeltjes:

„Mijnheer Burton, ik heb nog nooit een hond ontmoet, die mij niet onmiddellijk gehoorzaamde, al had hij mij nooit van te voren gezien. Die lijn wat ik u verzoeken mag?”

Na een korte aarzeling overhandigde de milliardair hem de lederen lijn.

„Leicester, kom eens hier!” beval Raffles.

De hond stond stil, keek hem een oogenblik verwonderd aan, wilde zich naar zijn meester wenden, bedacht zich echter, en kwam druiptaartend aanloopen alsof hij beschaamd was over zijn eigen onderdanigheid.

„Dat is kras!” riep Burton, boos en beleedigd. „Dat heeft het beest nog nooit gedaan!”

„Gij behoeft hem er niet om te beknorren, mijnheer!” hernam Raffles glimlachend, terwijl hij het schoone dier aanlijnde, en het over den glanzenden schranderen kop streelde. „Hij kan niet anders, al zou hij willen!

Kom maar, mijn hond, en laat eens zien wat je kan!"

Hij nam de lijn in de linkerhand, en het dier liep gedwee met hem mee, alsof hij nooit een anderen meester had gehad, met zijn kop ter hoogte van zijn knie, zooals goede politiehonden doen.

Brand, de officier, en het kleine groepje reizigers, hetwelk Burton vergezeld had alsof een hofstoet een koning vergezelde, keek nieuwsgierig toe.

Raffles was de hut van den misdadiger weder binnengetroden, en zocht het oudste kleedingstuk op, dat hij daar kon vinden. Het was een pyama, geborgen in een wit linnen zak, die onder het hoofdkussen had gelegen.

En dit kleedingstuk, dat de man vele uren lang op het lichaam had gedragen, moest wel het best zijn lucht hebben behouden.

Raffles deed den hond voor zich neerzitten, die zonder de minste aarzeling gehoorzaamde, en gaf hem toen lucht aan het nachtgewaad.

De hond begon nijdig te brommen, tot groote verwondering van Raffles, maar voor hij iets kon vragen riep Burton uit:

„Ik weet waarom de hond dat doet! Den tweeden dag van de reis heeft die schurk van een Smith hem in het voorbijgaan eens een schop gegeven, omdat het dier zijn been aanzag voor een straathoek. Alsof hij een arme slokker was, die slechts één pantalon mee had genomen, en dat schijnt de hond niet te hebben vergeten!"

„Dat is een heel gelukkige omstandigheid, mijnheer Burton," riep Raffles uit. „Leicester geef acht! Zoek — verloren!"

De hond bromde nog eens, en begon toen zoo haastig naar de deur van de hut te dringen, dat Raffles nog maar juist de lijn kon vatten, die het dier bijna uit zijn handen had getrokken.

Leicester begon dadelijk met uitgerekten hals te zoeken, en de officier riep met luider stem:

„Ik zal de dames moeten verzoeken achter te blijven! Het schijnt nu ernst te worden, en die kerel kon zich wel eens verzetten, als hij in het nauw wordt gebracht!"

„Hij heeft in de haast zijn geladen revolver in zijn valies laten zitten!" zeide Raffles.

„Hij kan wel een tweede revolver bij zich hebben," wierp de officier hem tegen. „Geen vrouwen bij deze zaak!"

Hij had dit laatste reeds hardlopend gezegd, want de hond trok zoo, dat ook Raffles het op een drafje had moeten zetten en de

corpulente Burton bleef al spoedig hijgend achter, terwijl zijn trouwe trawanten uit beleefdheid hetzelfde deden.

Er waren dan ook nog maar vier of vijf heeren over, toen Leicester, na het promenadedek bijna in zijn geheele lengte te zijn afgesneld, de groote trap afdaalde, toen nog een, snuffelend en brommend door een paar gangen ging, en eindelijk tot het tusschendek, geheel achteraan, waar zich de reusachtige luiken van twee der groote ruimen bevonden, en een laadmast zich verhief, regelrecht toeliep op een verbazend grooten rol armdik kabeltouw, keurig opgeschoten, bijna een meter in doorsnede en ongeveer even hoog.

Daar bleef hij voor stilstaan en begon woedend te blaffen, terwijl hij met zijn nagels aan het geteerde touw krabde.

De officier liep er verwonderd omheen, en riep uit:

„Waarom blaft het dier nu? Er zit niemand achter! De rol ligt heelemaal vrij, en er is hier verder niets te zien op het dek."

„Een oogenblikje, collega!" zeide Raffles, wiens oogen op een eigenaardige wijze begonnen te schitteren, terwijl hij zijn revolver trok. „Hij zit er niet achter — maar wat zou je zeggen als hij er in zat?"

„Er in?" schreeuwde de officier verwonderd. „Binnenin een rol touw? Gij maakt zeker gekheid?"

In plaats van te antwoorden strekte Raffles de linkerhand uit, de lijn loslatend, en met eenige moeite trok hij een soort deksel los, die een opening afsloot binnen in den touwstapel!

En daar zat een man gehurkt, bleek en haveloos, en klaarblijkelijk zeer hongerig, die als een duiveltje in een doosje overeind schoot, gereed om te schieten met de browning, die hij in de vuist geklemd had, maar met een woedenden grauw sprong de hond tegen hem op, beet hem fel in den arm, deed hem zijn evenwicht verliezen, en de kleine browning uit zijn hand vliegen.

De man slaakte een uitroep van krankzinnige woede, tastte in zijn borstzak en haalde er een fraai bewerkte doos uit.

„Jullie hebben mij gesnapt — jullie honden, maar als ik het niet heb, dan zal ook niemand het hebben!"

En voor iemand het had kunnen beletten, slingerde hij de doos in een wijden boog overboord.

Maar bijna tegelijk met de doos vloog er nog iets anders overboord, en dat was de brave

Leicester, die op een kort bevel van Raffles niet gearzeld had, maar zich onmiddellijk van een hoogte van bijna zeven meter in zee had geworpen!

Hij bereikte de oppervlakte nog voor het houten voorwerp, dat een oogenblik bleef drijven, en juist toen het zou zinken, greep hij het in zijn bek vast, en begon vroolijk rond te zwemmen, niet bedenkend, dat het schip zich haastig bleef verwijderen!

Maar Henderson bleek op zijn post te zijn!

De reus had niets van het korte voorval gemist, hij had de tamelijk groote doos over boord zien vliegen, daarop den hond, en aanstands begrepen wat er gaande was.

Hij zette het roer een oogenblik vast, snelde de trap op, wierp zich voorover op het lage dek, en greep den hond met de eene hand in den nek, terwijl hij met de andere, niet zonder moeite de doos van tusschen zijn sterke tanden losmaakte

Een paar seconden later stond de stomverwonderde hond zich droog te schudden in het binnenste van dat vreemde schip, dat hem volkomen vreemd toeleek terwijl Henderson de doos opende, en een geknor van blijdschap liet hooren, toen hij daarin op een bed van zijde, het kostbare halssnoer zag glanzen.

„Dat is binnen, hondje!” zeide de reus, den kop van het dier streelend, „en wat binnen is, wel nou, dat is binnen!”

Intusschen had Fowler daar op het achterdek de handen slap langs het lichaam laten neervallen, toen hij begreep dat alles verloren was, en dat zelfs deze wraak hem was ontzegd!

„Jullie kunnen met me doen wat je wilt,” zeide hij op doffen toon. „Het spel is gespeeld — en ik heb verloren! Hoe je er achter bent gekomen, dat is me een raadsel, en ik weet ook niet of alles je al bekend is!”

„Alles Milowitsch!” antwoordde Raffles ernstig. „Je schrikt? Ja, dat kan ik me wel begrijpen! Wie was de man dien je in je huis hebt gelokt een dag of drie voor den diefstal, en die zoozeer op je geleeek, dat men hem voor jou kon aanzien?”

„Een landgenoot — een Rus!” antwoordde de ontmaskerde schurk schor. „Wat doet zijn naam ertoe? Ik ontmoette hem door louter toeval, agenten van de Sovjet hadden mij verklapt, dat graaf de Saint Albans het snoer wilde koopen, en toen maakte ik mijn plannetje! Wat valt er verder over te praten? Het is mislukt en nu krijg ik mijn verdiende loon! Hier zijn mijn handen!”

Hij stak zijn polsen uit, en bliksemsnel knipte Brand er de stalen boeien om.

Juist op dat oogenblik kwam de eerste stuurman aanloopen, gevolgd door twee andere officieren, en Raffles was een te goed ge-laatskenner, om niet onmiddellijk in te zien, dat hij zich op zijn hoede zou moeten houden.

Hij zeide een kort woord tot Brand in een vreemde taal, voor niemand begrijpelijk.

De stuurman, nog hijgend van het harde loopen, wierp Raffles een vorschenden blik toe, keek toen naar den geboeiden misdadiger, en zeide toen kortaf:

„Is dat de moordenaar?”

„Hij heeft al bekend mijnheer!” antwoordde Raffles.

„Waar is het collier?”

„Veilig aan boord van ons schip, als ik het wel gezien heb!”

„Het is immers een politieboot?”

„Wel — een politieboot, of iets dergelijks!” antwoordde Raffles lakoniek. „Waarom vraagt gij dat?”

„Ja, dat is verwonderlijk genoeg! Zooeven stelde onze marconist zich nog eens in verbinding met de politieboot die ons het eerst heeft gewaarschuwd, en de kapitein daarvan verzekerde hem, dat hij volstrekt niet aan een ander schip, welk dat ook mocht zijn, opdracht had gegeven, zijn taak over te nemen! Hij wist zelfs volstrekt niet dat er hier een tweede Engelsche boot in de nabijheid was — en over duikbooten, zoo voegde hij er aan toe, beschikt de Engelsche politie nog niet! Mag ik weten wat gij daarop te zeggen hebt?”

„Wel, dan zal ik mij waarschijnlijk vergist hebben!” antwoordde Raffles koeltjes.

„Wat bracht u er toe, ons die leugen op den mouw te spelden?”

Raffles gaf niet dadelijk antwoord. Hij liet een oogenblik zijn blikken over de zee dwaalen. En hij begreep dat hij snel zou moeten handelen, want op nauwelijks een mijl afstand zag hij een gewapende „Rhum runner”, die in allerijl kwam aanzetten, klaarblijkelijk om het schip in het oog te houden en het te doorzoeken, zoodra het zich binnen de bij de wet bepaalde grens zou bevinden.

De Amerikaansche drankjagers hadden tegenwoordig snelvuurkanonnen aan boord — en bovendien draadlooze telegrafie — er moest snel gehandeld worden!

Onder het spreken waren Brand en hij geleidelijk en schijnbaar onopzettelijk de verschansing zoo dicht mogelijk genaderd.

Er stond een kring van bemanning om hen

heen — maar die was niet heelemaal gesloten. En plotseling liet Raffles een waarschuwingsschreeuw hooren, en door die kleine opening vlogen de twee vrienden bliksemsnel op de verschansing toe, en waren er het volgende oogenblik overheen gewipt.

Het was een hooge sprong — maar hij was nog niet zoo hoog als van den springtoren in het zwembad, en voor twee koene duikers had het niet veel te beteekenen!

En zoo snel was de vaart van het groote schip, dat, toen Raffles en Brand weer boven kwamen, zelfs de duikboot hen reeds gepasseerd was, ofschoon Henderson onmiddellijk de machine had stopgezet, zoodra hij zag wat er voorviel.

Hij liet de boot achteruit loopen, terwijl Raffles en Brand met krachtige slagen er heen zwommen.

Vijf minuten later bevonden zij zich veilig aan boord, — en toen donderde in de verte **het kanon reeds**, en op nauwelijks twintig meters afstand plofte sissend een granaat in zee, blijkbaar een waarschuwingsschot, dat echter alleen maar als gevolg had, dat Henderson het ronde luik zoo haastig mogelijk sloot, terwijl Brand de watertank liet volloopen.

Een minuut later was de Bruinvisch tot op zestig meters diepte gedoken, en volkomen veilig voor elke poging om haar te ontdekken.

En in de kajuit zat Raffles, en bekeek glimlachend het parelcollier, terwijl Leicester naast hem zat, den prachtigen kop op de knieën van den man, dien hij reeds als zijn meester scheen te beschouwen.

En zacht streelde Raffles het dier....

De volgende aflevering (Nr. 637) bevat.

Raffles zoekt verstrooiing.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

DE GENTLEMAN-DIEF

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885